

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Відрядження

Тетяна СЛЮЗ: «Головна робота казначея не за столом, а серед людей»

▶ СТОР. 5

Репортаж

Те, що у нас називають відходами, на Заході — корисний продукт

▶ СТОР. 12

Історія

З братами не воюють

▶ СТОР. 14

№ 129 (6383) СЕРЕДА, 13 ЛИПНЯ 2016 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Політика ЄС щодо Криму та Донбасу незмінна

Євросоюз і надалі підтримуватиме Україну всіма можливими засобами на шляху імплементації внутрішніх реформ — заявив єврокомісар з питань європейської політики сусідства та переговорів із розширення Йоганесс Ган цього тижня, під час зустрічі з Президентом України Петром Порошенком у Києві.

Крім того, як повідомляє прес-служба глави нашої держави, Й. Ган підтвердив незмінність політики ЄС щодо невизнання окупації Криму з боку РФ. Під час зустрічі також важливу увагу було приділено безпековій ситуації на Донбасі та виконанню Мінських домовленостей. Сторони дійшли згоди, що для ефективного просування політичного процесу врегулювання на Донбасі ключовою передумовою є повне припинення вогню російськими бойовиками та виконання інших безпекових компонентів «Мінська».

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ НА 13-Й СТОР.

Перевірка розпочалася

Представники технічної місії Податково-бюджетного департаменту МВФ цього тижня розпочали перевірку української Державної фіскальної служби.

Як **повідомляє прес-служба ДФС України,** мета візиту — оцінка реформи фіскальної служби, перегляд Плану дій, який був розроблений торік, та контроль виконання попередніх рекомендацій МВФ у сфері фіскальної політики. Також очікується, що представники місії МВФ нададуть практичні рекомендації з удосконалення діяльності податкових органів.

Як **повідомили «Голосу України» в прес-службі Міністерства фінансів,** робота технічної місії представників Податково-бюджетного департаменту МВФ в нашій країна триватиме два тижні.

Нагадаємо, що чотирирічна програма фінансової допомоги МВФ (Extended Fund Facility — EFF) передбачає виділення Україні 17,5 мільярда доларів. У березні 2015 року був перерахований перший транш кредиту на 5 мільярдів доларів, у серпні — другий транш на 1,7 мільярда. Тепер наша держава очікує третього траншу, однак перерахування коштів фонду відкладається. Як відомо, загальний обсяг кредитних коштів, очікуваних від МВФ цьогоріч, становить 1,7 мільярда доларів.

Перші добровольці–контрактники зможуть повернутися з фронту додому

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Оксана Сироїд, Олександр Опанасенко.

Віктор Развадовський, Юрій Павленко, Віктор Король.

Ранкове засідання 12 липня

Зранку трибуну парламенту було знову заблоковано — депутати з фракції «Батьківщина», Радикальної партії та частина позафракційних — влаштували сидячий та стоячий протест із вимогами знизити тарифи на комунальні послуги. Але Верховна Рада продовжила розгляд питань порядку денного. Голова Верховної Ради України Андрій Парубій висловив сподівання, що останній пленарний тиждень перед перервою парламент проведе «дуже конструктивно, успішно і результативно».

Глава парламенту привітав бійців 54-ї механізованої бригади, яка зупинила ворожу диверсійно-розвідувальну групу, і в полон було взято двох кадрових офіцерів Російської Федерації, котрі, за його словами, ще раз підтвердили, що «російські війська і російські офіцери перебувають на території України, і що російська армія веде війну проти України, проти Української незалежності». «Наші бійці дали приклад і нам, як треба поводитися під час війни, і як треба відповідати на ті завдання, які стоять перед нами», — сказав А. Парубій.

▶ СТОР. 2

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

ПОДІЇ

До завершення жнив залишилося кілька днів

У Білгород-Дністровському районі, який вважають житницею Одеської області, до завершення зернових жнив залишилися лічені дні. Уже намолочено 160 тисяч тонн зерна за середньої врожайності 41 центнер з гектара. Ранні зернові й зернобобові зібрано на 93 відсотках засіяних площ. Гарно вродили озима пшениця, озимий і ярий ячмінь. Серед лідерів жнив — СФГ «Колос», «Барвінок», СК «Едем», ТОВ «Миколаївка», агрофірма «Авангард», ФГ «Адамівка», агрофірма «Шаболат», **повідомляє з Одеської області В'ячеслав ВОРОНКОВ.**

Загалом станом на 11 липня в Україні зібрано 6,1 млн. тонн збіжжя. **За даними Мінагрополітики,** зернові й зернобобові вже обмолочено на 1,75 млн. га, або 19% від прогнозу за середньої врожайності 34,7 ц/га. Зокрема, пшеницю обмолочено на 688 тис. га (11% від прогнозу), намолочено 2,52 млн. тонн, урожайність становить 36,7 ц/га. Ячмінь обмолочено на площі 988 тис. га (35%), намолочено 3,32 млн. тонн за врожайності 33,6 ц/га. Також аграрії зібрали 229 тис. тонн гороху, а ріпак обмолочено на понад ста тисячах гектарів.

Спека повертається

Згідно з прогнозами синоптиків Укргідрометцентру, до України знову повертається сухе та спекотне літо. У всіх областях стовпчики термометрів підвищаться до 30 і більше градусів вдень, а вночі температура буде на рівні 18—20 градусів. Вітер південний і південно-західний, до 5 м/с.

Не обійдеться і без опадів. Уже завтра і до кінця тижня на заході очікуються дощі із грозами, проте це не вплине на високі показники термометрів. Навпаки, у деяких областях температура вдень підвищиться до 36—38 градусів.

КОРОТКО

■ На Полтавщині за швейцарсько-українською програмою підтримки децентралізації в нашій державі (DESPRO) втілюються в життя дев'ять проектів поліпшення водопостачання у селах. Їхня реалізація дасть змогу забезпечити якісною питною водою майже дев'ять тисяч мешканців області, **повідомляє наш власкор Василь НЕЇЖМАК.**

■ Кіровоградець Андрій Тихий завоював бронзову медаль на першості світу серед юніорів зі спортивного більярду «Динамічна піраміда», що тривав у Ростові-на-Дону (РФ) з 9 по 12 липня. Путівку на світову першість юний спортсмен завоював в рідному місті, де впевнено виграв юніорський чемпіонат України, **довідався наш власкор Петро МЕЛЬНИК.**

Надходження дивідендів на державну частку в 2016 році в 3,2 разу перевищило минулорічні показники *(фонд Держмайна)*

Перші добровольці–контрактники зможуть повернутися з фронту додому

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 12 липня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

У порядку денному парламенту справді були важливі законопроекти, зокрема, й ті, що стосуються оборонної сфери та учасників АТО. Для розгляду та ухвалення цих законопроектів опозиційні фракції навіть припинили блокування.

Глава парламенту Андрій Парубій зазначив, що, на жаль, і сьогодні на фронті гинуть наші хлопці, тож безпекові питання не можуть бути предметом політичних спекуляцій, а мають об'єднати увесь сесійний зал.

Одразу за основу та в цілому було ухвалено законопроект про внесення змін до Закону «Про військовий обов'язок і військову службу» (№4689). За словами співавтора законопроекту Альони Шкрум (фракція «Батьківщина») майже 20 тисяч військовослужбовців, які добровольцями пішли на фронт під час першої хвилі мобілізації, а потім уклали безстроковий контракт, досі служать в армії та не можуть розірвати свій контракт і повернутися додому. Законопроект передбачає надати право військовослужбовцям або розірвати контракт, або переукласти його ще на шість місяців, у такий спосіб поставити всіх військовослужбовців у рівні умови. Адже нині наші захисники на фронті укладають строкові контракти — на шість чи 12 місяців.

Народний депутат Тарас Пастух (фракція «Самопоміч») додав, що у 2014 році перші добровольці йшли на фронт, укладаючи контракти «до завершення особливого періоду». І оскільки невідомо, коли завершиться цей особливий період, необхідно надати їм право на демобілізацію. «Ці хлопці нарешті зможуть побачити свої родини, а їхнє місце займуть нові контрактники, яких зараз є досить багато», — стверджував Т. Пастух. Павло Кишкар (фракція БПП) зазначив, що чисельність добровольців на фронті не зменшується, а навпаки — зростає. Але ті бійці, котрі перебувають на фронті понад 18 місяців, мусять мати право завершити військову службу. Законопроект підтримали в цілому 233 народні депутати.

У першому читанні парламент ухвалив проект закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо генетичної ідентифікації військовослужбовців (№2001а).

Цей законопроект — сумна вимога часу. Адже, як зазначив співавтор законопроекту — народний депутат України Олег Петренко (фракція БПП), нерідко на війні тіла військовослужбовців розриваються, обгорають, пошкоджуються так, що ідентифікувати тіло стає неможливо за допомогою звичайних методів. У зв'язку з цим на території бойових дій та в АТО фіксуються факти безвісного поховання загиблих, помилкового поховання під чужим ім'ям. «Військовослужбовці, які віддали життя за свою державу, залишаються самотніми невідомими тілами на полі бою далеко від своїх домівок», — сказав О. Петренко.

Законопроект передбачає створення бази даних ДНК військовослужбовців та застосування аналізу ДНК у разі неможливості встановлення особи звичайними методами.

Народний депутат Ігор Лапін (фракція «Народний фронт») наголосив, що ухвалення законопроекту №2001а щодо генетичної ідентифікації військовослужбовців дасть змогу після ідентифікації загиблих бійців отримати компенсації їхнім сім'ям.

Законопроект №2001а прийнято в першому читанні 253 голосами.

Парламент розглянув і низку екологічних законопроектів. За основу прийнято проект закону «Про оцінку впливу на довкілля» (№2009а-д), спрямований на виконання Україною міжнародних зобов'язань у рамках Конвенції про оцінку впливу на навколишнє середовище в транскордонному контексті (Конвенція Еспоо) та Конвенції про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля (Оргуська Конвенція), а також імплементацію у національне законодавство положень Директив ЄС.

У першому читанні також прийнято проект закону про стратегічну оцінку (№3259), який також спрямований на адаптацію вітчизняного законодавства до європейських стандартів. За словами народного депутата Івана Рибака (фракція БПП), метою законопроекту є визначення сфери застосування стратегічної екологічної оцінки, встановлення порядку її здійснення, механізму проведення транскордонних консультацій тощо. Стратегічна екологічна оцінка проводитиметься щодо проектів документів державного планування, які підготовлені у сфері сільського господарства, лісового господарства, рибного господарства, енергетики, промисловості, транспорту, управління відходами, використання водних ресурсів, телекомунікацій, туризму, землекористування.

Проект закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо усунення адміністративних бар'єрів для експорту послуг), ухвалений у першому читанні (№4496), спрямований на розвиток високих технологій. За словами автора законопроекту народного депутата Вікторії Пташник, його розроблено з метою експорту послуг, зокрема, у сфері комп'ютерних технологій і ІТ-галузі. Під час обговорення наводилися такі дані: торік експорт товарів з України впав на 14% порівняно з 2014 роком і вдвічі порівняно з 2013 роком. Тоді як високоосвічені фахівці, зокрема «айтішники», масово від'їжджають за кордон, бо там затребувані. Як зауважив голова Комітету з питань промислової політики та підприємництва Віктор Галасюк, ІТ-послуги приносять прибутки до двох мільярдів доларів на рік, однак через недосконалість законодавства ці кошти перебувають здебільшого в тіні, а закон може привести до детінізації галузі.

У першому читанні також схвалено поправки до Закону «Про телебачення і радіомовлення» щодо уточнення умов розповсюдження програм телерадіоорганізацій у складі універсальної програмної послуги», спрямовані на витіснення з вітчизняного телерадіопростору російського контенту.

У цілому прийнято проект закону «Про зовнішньоекономічну діяльність» щодо зменшення дефіциту брухту чорних металів на внутрішньому ринку (№3868) із урахуванням пропозицій Президента — 248 «за».

Під час пленарного засідання народний депутат із фракції «Батьківщина» Іван Крулько повідомив, що у місті Чорноморськ на Одещині було здійснено напад на голову обласної організації «Батьківщина молода» Василя Бугайчука, котрий зазнав вогнепальних поранень. І. Крулько заявив, що цей напад є «не кримінальним, а політичним» і пов'язаний із боротьбою з корупцією.

Анна ШЕВЧЕНКО.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

ФАКТ

У Збройних Силах США існує сховище зразків біологічного матеріалу для ідентифікації останків, де зберігаються зразки ДНК усіх осіб, які вступають на військову службу та колись призивалися. А також діє Лабораторія з ідентифікації ДНК. Так забезпечується встановлення особи військовослужбовця за будь-якого ступеню пошкодження тіла.

Під час блокування трибуни.

ІЗ ВИСТУПІВ УПОВНОВАЖЕНИХ ПРЕДСТАВНИКІВ ДЕПУТАТСЬКИХ ФРАКЦІЙ ТА ГРУП

Олег ЛЯШКО, Радикальна партія:

— Наші вимоги не міняються упродовж останнього місяця. Ми наполягаємо на створенні двох слідчих комісій. Одна займатиметься офшорами і корупцією в оточенні Президента, голови Нацбанку, міністра фінансів, вищих посадових осіб, які грабують країну. Інша вивчатиме обґрунтованість формування тарифів. Ми живемо в парламентсько-президентській республіці й Верховна Рада має дати відповідь на питання, які турбують українців. Вимагаємо прийняття рішень, які дадуть можливість реально знизити вартість газу і житлово-комунальних послуг. Рішення уряду і НКРЕКП про підвищення тарифів ми оскаржуємо в суді. Справу слухатимуть 28 липня в столичному окружному адміністративному суді, закликаю прийти туди всіх небайдужих.

Максим БУРБАК, «Народний фронт»:

— Переозброєння війська і реформа оборонного комплексу вимагають фінансової підтримки держави. Необхідне стабільне фінансування цієї сфери, яке два роки забезпечував уряд Арсенія Яценюка. Наша фракція наполягає на ухваленні в четвер законопроекту про спецконфіскацію коштів. Хочу повідомити про інформацію, отриману від профільного комітету, що на оборонних заводах почала накопичуватися затримка виплати зарплат. Найдивніше, що фінансування армії за рахунок активів Януковича блокують фракції, добре поінформовані про цю проблему. Ми не можемо закрити сесію, доки не будуть підписані всі важливі законопроекти, зокрема, про судоустрій та статус суддів і про захист телерадіопростору.

Олег БЕРЕЗЮК, «Самопоміч»:

— Корупція, відсутність якісного управління, зовнішня агресія мають певні наслідки для нашої країни. Передусім ідеться про бідність. Люди кажуть: «Ми знаємо, що отримаємо субсидії, але не знаємо, як прожити на 940 гривень пенсії, чи дві тисячі гривень зарплати». Статистика свідчить — нині фактичний прожитковий мінімум становить 2615 гривень. А реальний середній дохід — 2315 гривень. Тому уряд разом із парламентом мають прийняти законопроекти, які б дали змогу людям вижити. Ці документи вже зареєстровано. Законодавчий орган не виконав своїх функціональних обов'язків — не змінив ЦВК, не внесено в зал закон про вибори, який би став запобіжником дочасних виборів і припинив, або суттєво знизив корупцію. Цей парламент не визнав певні території окупованими, не визнав агресію і війну Росії. Але водночас ми таємно працюємо над законом про вибори на окупованих територіях.

Ярослав МОСКАЛЕНКО, «Воля народу»:

— Усі ми пишаємося, коли наші спортсмени отримують золоті нагороди. На вихідних Наталя Прищепа на дистанції 800 метрів виборола перемогу на чемпіонаті Європи з легкої атлетики. Уже в серпні у Ріо-де-Жанейро розпочнеться Олімпіада, і ми всі віримо і вболіваємо за наших спортсменів. Але в спорті чудес не буває. Наша збірна з футболу не забила жодного голу. Ми навішали ярлики футболістам і тренеру. Але результат гартується змалечку — із ДЮСШ. Ми 25 років незалежності протрималися на тому, що напрацьовано з часів СРСР. А нині всю матеріально-технічну базу цих спортивних закладів ми переклали на фінансування з місцевих бюджетів. 30 відсотків ДЮСШ скорочено. Решта тримаються на коштах батьків або меценатів. Так, спорт став елітарною сферою. Люди займаються не завдяки державі, а супроти. Серед двох тисяч законопроектів лише два стосуються ДЮСШ — їх необхідно розглянути.

Ігор ГРИНІВ, Блок Петра Порошенка:

— У суспільстві ведеться дискусія з приводу того, чи є підписи Президента та Прем'єр-міністра під Меморандумом із МВФ. Я знайшов інший Меморандум між українським урядом і МВФ, в одному з пунктів якого йдеться: «Що стосується державного сектора, на нашу думку, було б дуже важливо забезпечити більшу прозорість та фінансову стабільність НАК «Нафтогаз». У цьому документі також обіцяли зрівняти ціни на газ внутрішнього видобування та імпортованого до кінця 2011 року і встановити більш потужну регуляторну базу, щоб установлення тарифів було деполітизованим. Цей документ підписувався Прем'єр-міністром Юлією Тимошенко. Це правильний документ, частину цих положень виконано, а решту — ми намагаємося виконати нині. Не можна всю свою політичну кар'єру будувати на неправді. Те, що відбувається зараз, напряму пов'язане із підписаним тоді Меморандумом.

Юлія ТИМОШЕНКО, «Батьківщина»:

— Співпраця з МВФ в часи економічних і фінансових криз — це правильне завдання, яке треба реалізовувати. Але ця співпраця може будуватися ефективно і давати результат для країни. А можна через невігластво і неосвіченість такою співпрацею знищити економіку, як це відбувається зараз. Під час світової фінансової кризи в 2009 році Меморандум із МВФ був підписаним. У ньому передбачалося, що ціни на газ для людей із невеликими статками становитимуть 484 гривні за тисячу кубічних метрів, а для заможних — 732 гривні. Ніколи уряд, який я очолювала, не допустив би такої стагнації пенсій та зарплат і таких необґрунтованих тарифів.

Відповідальність за трагічну соціальну ситуацію, яка є в країні, несе персонально Петро Порошенко, Арсеній Яценюк і Володимир Гройсман, який продовжив його справу. Наша команда блокує трибуну, щоб посадити їх за стіл переговорів. Якщо нині вони не почують нас, то восени почують народ.

Юрій БОЙКО, Опозиційний блок:

— Два роки реформ під гаслом руху в Євросоюз відкинули країну в соціально-економічному розвитку на десятиліття назад. Людям не вистачає грошей до зарплати, зростають ціни, збільшуються тарифи, множиться безробіття і скорочується реальний сектор економіки. Натомість пенсія і зарплата залишаються без змін. Люди перебувають на межі не бідності, а виживання. Це результат безвідповідальної політики чинної влади, непрофесіоналізму урядовців та парламенту. Громадяни не отримали ані асоціації з ЄС, ані безвізового режиму, а більшість взагалі втратили можливість подорожувати. Необхідно терміново прийняти закони для стабілізації ситуації і покращення добробуту громадян — знизити тарифи, провести індексацію пенсій і зарплат, переглянути низку положень Податкового кодексу тощо. Пропонуємо працювати на благо народу, або саморозпуститися. Ми готові до цього.

Верховна Рада якнайшвидше ратифікує угоду з Канадою

Голова Верховної Ради Андрій Парубій під час зустрічі з Прем'єр-міністром Канади Джастіном Трюдо висловив вдячність його країні за допомогу, надану Україні в нинішній непростий час. «Для мене дуже важливо, що підтримка, яку ви надаєте, є спільним розумінням тих подій, які були в Україні, і що це не є тільки агресія Путіна проти України — це агресія Путіна проти усього вільного світу, проти всіх країн, які гарантували безпеку, які гарантували світ без смертей, це виклик усій системі безпеки, на якій трималась післявоєнна Європа та весь світ», — сказав він.

А. Парубій висловив вдячність за фінансову, гуманітарну та політичну допомогу, яка надається Україні, та задоволення підписанням Угоди про зону вільної торгівлі між Україною і Канадою. «Я дуже радий що в ці дні підписано Угоду про вільну торгівлю, і я хочу вам пообіцяти, що український парламент якнайшвидше її ратифікує, це буде для нас дуже знаковим та важливим святом», — запевнив Голова Верховної Ради.

Під час розмови сторони також зачепили тему можливої лібералізації візового режиму між двома країнами.

Говорячи про ситуацію на Донбасі, А. Парубій наголосив, що «ми стоїмо на сторожі не тільки нашої країни, а й на сторожі усього вільного світу». Він подякував за те, що «весь цей період Канада була поруч, весь цей період ми відчували найпотужнішу та найбільшу підтримку від Канади».

Водночас Голова Верховної Ради запевнив високого гостя в тому, що Україна є надійним, перспективним і привабливим союзником для Канади. «Вважаю, що Україна і Канада мають дуже багато спільного і в теперішній історії, і в майбутньому», — сказав Андрій Парубій та згадав, як в Україні із захопленням дивилися відеоролик, де Джастін Трюдо у вишиванці виконував український гімн у канадському парламенті. «Це настільки було зворушливо, що стало візуальним символом нашої дружби та нашого взаєморозуміння», — зауважив він.

Глава парламенту позитивно оцінив спільні навчання канадських і українських військових, які проходять на Яворівському полігоні, та подякував за допомогу, висловивши впевненість, що «вони здобувають необхідні знання, а українське військо отримує велику матеріальну підтримку».

Прем'єр-міністр Джастін Трюдо заявив своєю чергою, що для Канади важливо вибудовувати зв'язки з Україною у різних напрямах і сферах. Він звернув увагу на необхідність зміцнення економічного партнерства та побажав українському парламенту «бути відданим справі отримання найкращих результатів під час проведення реформ». Джастін Трюдо заявив, що Канада послідовно підтримуватиме Україну у збереженні суверенітету і територіальної цілісності, **повідомляє прес-служба апарату Верховної Ради**.

***

Із Прем'єр-міністром Канади Джастіном Трюдо та з представниками канадських ділових кіл також зустрівся глава українського уряду Володимир Гройсман. «Я глибоко вірю, що з кожним роком наші відносини будуть міцніші, ми зможемо відкрити нові можливості нашої економічно-торговельної співпраці, ми зможемо поєднати наші культурні традиції, назавжди будемо стратегічними партнерами, які довіряють одне одному, підтримують та з розумінням ставлять одне до одного», — сказав він та наголосив, що Україна та Канада мають значний потенціал для співпраці, свідченням чого стало проведення у червні цього року в Торонто канадсько-українського бізнес-форуму, що відбувся перед підписанням Угоди про зону вільної торгівлі між нашими країнами.

Джастін Трюдо також висловився за активізацію роботи канадських інвесторів в Україні та українських інвесторів у Канаді. «Україна зіткнулася з велетенськими викликами, але все одно ми чекаємо на економічне зростання», — сказав він та запевнив, що Канада «докладатиме усіх зусиль, щоб Україна йшла вперед».

Володимир Гройсман і Джастін Трюдо поклали квіти до Хреста на вулиці Інститутській та вшанували пам'ять Героїв Небесної Сотні.

Не забувати про мобілізованих

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Проблеми учасників антитерористичної операції та шляхи їх розв'язання обговорювали під час слухань у Комітеті Верховної Ради з питань національної безпеки і оборони народні депутати, представники органів державної влади, громадських організацій.

За словами голови комітету Сергія Пашинського, нині статус учасника бойових дій отримали 170 тисяч наших громадян. «Ми пам'ятаємо, в яких умовах наша держава розпочинала відбиття агресії на сході, бо армія фактично була доведена до стану колапсу. Завдяки героїзму цих людей тріумфального маршу агресора вулицями Києва не вийшло. Тому ми не повинні забувати про мобілізованих. Держава має зробити максимум можливого і неможливого для того, щоб герої, які захищали нашу державу, були інтегровані в мирне життя, соціально захищені, мали можливість на гідну роботу, медичне обслуговування і перспективи у своєму житті», — наголосив він.

С. Пашинський нагадав, що Верховна Рада прийняла низку законодавчих актів, які надають пільги ветеранам АТО. Але найголовніше — дати їм можливість повністю реалізувати себе як громадянина нашої держави, переконаний голова комітету.

Народний депутат Оксана Корчинська розповіла про численні факти спроб витіснення з лав Національної поліції учасників АТО через непроходження ними переатестації, а також звернула увагу на питання медичного забезпечення, зокрема, на відсутність коштів для проведення нейрореабілітації військових.

О. Корчинська запропонувала Комітету з питань національної безпеки і оборони підтримати ініціативу щодо внесення змін до законодавчих актів, які передбачать формування з учасників АТО окремих підрозділів. Такі організації реагуватимуть на всі події за участю військових, котрі захищали незалежність нашої країни.

У відповідь С. Пашинський сказав, що комітет підтримає цю ініціативу, а також звернеться до міністра внутрішніх справ з вимогою втрутитися в кадрову політику, перевірити всі факти і відсторонити від керівництва Національної поліції тих осіб, котрі свідомо проводять таку політику по відношенню до учасників АТО.

Заступник голови Комітету Верховної Ради з питань соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення Сергій Куніцин повідомив, що на розгляд Верховної Ради внесено законопроект, у разі прийняття якого проходження застрахованою особою військової служби за призовом під час мобілізації на особливий період буде зараховано до страхового стажу. До того ж буде продовжено здійснення призначених страхових виплат під час перебування потерпілого або осіб, котрі мають право на страхові виплати, на військовій службі за призовом під час мобілізації, на особливий період.

«Сподіваюся, найближчим часом ми розглянемо в сесійній залі цей законопроект, щоб забезпечити надання соціальних виплат учасникам АТО в системі загальнообов'язкового державного соціального страхування» — сказав С. Куніцин.

Під час обговорення також пропонувалося передбачити бюджетне фінансування Державної цільової програми медичної, психологічної, соціальної реабілітації та адаптації учасників АТО на період до 2020 року, приділити окрему увагу соціальним проблемам учасників АТО, які одночасно є внутрішньо переміщеними особами тощо.

За результатами слухань комітет напрацює відповідні рекомендації, які буде направлено Кабінету Міністрів та іншим органам виконавчої влади.

Сергій МЮЛЕР.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

Голова Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони Сергій Пашинський** (праворуч) **і секретар комітету Іван Вінник.

ФОТОФАКТ

Біля Верховної Ради відбулась акція «Депутати! Працювати!». Активісти вимагали, щоб народні обранці не йшли на канікули, допоки не ухвалять необхідні громадськості законопроекти.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

У НОМЕР

Уряд не може самостійно змінювати умови фінансування судової влади

Конституційний Суд України (КСУ) продовжує послідовно визнавати неконституційними положення окремих законів, які обмежують захист суддів. Нещодавно КСУ визнав неконституційним (фактично скасував) обмеження у виплаті заробітної плати суддям на рівні 10700 гривень. Вчора суд оголосив рішення, яким визнав неконституційними окремі положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік». Ці положення надавали Кабінету Міністрів України право визначати порядок та розмір фінансування судової влади, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України.

«В Основному Законі України незалежність як складова конституційного статусу судді та його професійної діяльності передбачена лише стосовно суддів і забезпечується, зокрема, державним фінансуванням та належними умовами для функціонування судів і діяльності суддів», — зазначається в рішенні КСУ.

КСУ не раз наголошував, що однією з конституційних гарантій незалежності суддів є особливий порядок фінансування судів і діяльності суддів, спрямований на забезпечення належних умов для здійснення незалежного правосуддя; важливим механізмом забезпечення такої гарантії є встановлений частиною першою статті 130 Конституції України обов'язок держави забезпечувати фінансування та належні умови для функціонування судів і діяльності суддів шляхом окремого визначення у Державному бюджеті України видатків на утримання судів.

Суд вважає, що надання пунктом 11 Прикінцевих положень закону про держбюджет Кабінету Міністрів України повноважень застосовувати норми і положення Закону «Про судоустрій і статус суддів» у порядку та розмірах, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, є звуженням гарантій незалежності суддів, зокрема щодо фінансування, що не відповідає частині першій статті 129 Основного Закону України.

БРИФІНГ

У банках виявили цінні папери оточення Януковича

Цінні папери оточення Януковича на майже два мільярди доларів зберігаються у трьох українських банках. Про це під час брифінгу повідомив народний депутат від фракції «Батьківщина» Сергій Соболєв.

За його словами, в Ощадбанку зберігається цінних паперів на 850 мільйонів доларів, і за два роки на них нараховано майже 480 мільйонів доларів відсотків. Також народний депутат розповів, що в Укргазбанку зберігаються цінні папери на суму майже 500 мільйонів гривень (до них донараховано ще 300 мільйонів гривень) та Укрексімбанку — цінні папери на 11 мільярдів гривень.

С. Соболєв закликав правоохоронців заарештувати і конфіскувати ці цінні папери. «Якщо у правоохоронних органів бракує можливостей конфіскувати цінні папери, то в парламенті треба ухвалити відповідний закон, адже саме на цю суму повинні бути списані боргові зобов'язання держави. Саме тому фракція «Батьківщина» наполягатиме на тому, щоб закон про спецконфіскацію, який було ухвалено за погодженням з Європейським офісом і Представництвом Євросоюзу, нарешті почав працювати. Також вимагатимемо, щоб на майже два мільярди доларів було списано внутрішній борг держави», — наголосив парламентарій.

Сергій МЕЛЬНИК.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 129 (6383)
СЕРЕДА, 13 ЛИПНЯ 2016

25 серпня в Чорноморську (колишній Іллічівськ) стартує 14–й міжнародний джаз фестиваль Koktebel Jazz Festival. Після анексії Криму джазфест проходив у Затоці під Одесою. Цього року у нього нова дислокація — Чорноморськ, *повідомляє В'ячеслав Воронков*

Усміхніться, свої!

або Як іграшка на броньовику піднімає настрій прифронтовому місту

На вході до штабу батальйону спецпризначення «Донбас» — великий дорожній знак із назвою населеного пункту, відомого тепер не лише в Україні, — Широкине. Із цього колись курортного, а нині знищеного села начальник штабу батальйону полковник Сергій Акимович** (на знімку) **разом із бойовими товаришами вийшов у липні минулого року — після того, як добровольчі підрозділи прибрали з першої лінії оборони. Кадровий військовий, офіцер інженерних військ за освітою, депутат Кам'янець-Подільської міської ради, він пішов добровольцем у вересні 2014-го, вражений трагедією під Іловайськом. У районі Маріуполя — з березня минулого року. В інтерв'ю "Голосу України" співрозмовник говорив про уроки війни і про те, чому відновлення миру залежить не лише від ситуації на передньому краї.

— Сергію Георгійовичу, чому ви обрали батальйон «Донбас»?

— Так склалося, і не шкодую. На військову пенсію пішов у 34 роки: позаду були служба на Далекому Сході й Закавказзі. Був варіант залишити російську пенсію, вона набагато вища, і приїздити раз на три місяці забирати. Я так не зробив. Пенсія в мене смішна. Зате я повернувся додому. Проте не думав, що через п'ятнадцять років піду знову до війська.

Спочатку був рядовим, потім інструктором з інженерної підготовки. Потім став займатися тим, чим займався завжди, — фортифікаційними спорудами. Вчити хлопців. Уперше до зони АТО поїхав неоформлений, як волонтер. За Лисичанськом, біля Бахмутської траси, ми пробули майже два місяці.

У лютому 2015-го, під час чергової хвилі мобілізації, призвався, став командиром інженерно-саперного взводу в батальйоні. У званні підполковник. Нічого — нормально, жодних амбіцій чи пафосу. Майже на всі ротації до Широкиного їздив: там чергувалися «Азов» і «Донбас», бо постійно витримувати важко, шалені обстріли. Широкине — як рідний дім. Знаєш усі виходи, всі позиції. Багато було зроблено з розмінування, фортифікації. Свою справу робив.

— Отже, ви пробули в Широкиному півроку. У чому значення цього населеного пункту?

— Він був і є стратегічним. Розташування — в такому собі котловані. Праворуч і ліворуч — висоти. Плюс вихід до моря. Ми утримували висоту на західній околиці. Якби відійшли звідти, супротивник міг би з усіх видів артилерії обстрілювати Маріуполь. Як відомо, в січні 2015-го мікрорайон «Східний» обстріляли із «Градів», загинули мирні мешканці. Щоб не допустити повторення такої трагедії, щоб відвести якомога далі артилерію супротивника від приморського міста, ця територія була відвойована. Майже чотири місяці йшли жорсткі бої, це була одна з «гарячих» точок.

Ворог прагнув за будь-яку ціну забрати Широкине, щоб тероризувати весь півмільйонний Маріуполь. Якби їм це вдалося, нині не було б збільшення кількості людей, відновлення життя. А цього літа, бачу, в місті стало набагато більше машин і людей, і це впадає у вічі. Торік — втричі менше. Тобто люди повертаються, частина переїжджають з окупованих територій. Уже й футбол проводять, потяг запустили. Ідеться про відновлення аеропорту. А Широкине було і залишається важливим пунктом. Хоча за Мінськими угодами повинно бути нашим. Ми в це віримо і хочемо цього добиватися.

— А Мінські угоди як позначаються на ситуації на фронті?

— Сьогодні не дуже зрозуміло, що там із цими угодами. Як бачите, нам забороняють давати відповідь на обстріли, а щодня, на жаль, дізнаємося про наші втрати, про нові жертви. Незрозуміло, за рахунок чого можемо це перемир'я утримувати і за рахунок чого можемо визволити територію України. Коли там і російські військові стоять, і російські найманці. Плюс наша «гопота». Є і звичайні люди, яких у такі умови поставлено. Не всі з того боку — сволота.

Війна — це біда. Зламані долі. У прифронтовій зоні немає цілого населеного пункту. З одного боку, війна — це момент істини. З другого — трагедії людей. Особисті трагедії.

У Широкиному не жили мільйонери й мільярдери. Жили звичайні люди, українці. Які мали бізнес на відпочинку, городи. Якесь сільське господарство було, ферми. Багато мешканці вклали в туристичний бізнес. Але сталася біда. У них нині нічого не залишилося. Їм немає куди повертатися. Уявімо, що сьогодні все припинилося, — там потрібно ще кілька років, щоб розмінувати село і все навколо. Не кажу вже про те, щоб щось відбудовувати. Я по-людськи цим потерпілим співчуваю.

— Приблизно половина мешканців зруйнованого села переїхали до Маріуполя, стільки ж — на тимчасово непідконтрольну територію, до Новоазовська. Чи вірите ви у примирення людей різних поглядів після війни?

— Мешканці Маріуполя і нині спілкуються з людьми по той бік лінії розмежування. Коли ті приїздять по пенсії, по продукти. Питання не в примиренні. Проблема в тому, що мізки в Маріуполі, Новоазовську й далі промиває російське телебачення. На повний хід. Стоять супутники, люди дивляться путінську пропаганду. Тому якщо й мають деякі факти, як і бачать на власні очі, — вони перекриваються професійними діями пропагандистів.

Наприклад, у прифронтовій зоні про нас поширюють чутки, нібито українські військовослужбовці заробляють на війні шалені гроші. «Сім тисяч гривень — хіба це багато?» — запитую одного. — «Ні, — погоджується, — але ж кажуть, що більше».

Коли був обстріл Сартани у вересні минулого року, все селище гуділо, мовляв, це ми з «Градів» лупонули. «А з якого боку прилетіло?» — цікавлюся. — «Із Саханки», — відповідає мешканець. — «А хто в Саханці?» — «ДНР», — замислюється той. — А ракета о-о-ось так летить!» — намагається довести неможливе. Пропаганда працює. На жаль, контрпропаганди мало. І нефахова.

— Ви зазначили, що займалися фортифікаційними спорудами в Широкиному. Як фахівець, як оцінюєте рівень цих споруд?

— Багато що зроблено ще до нас. На жаль, купа недоліків виявилася по факту, коли більше половини таких споруд у зоні АТО вже було збудовано. З тими помилками, які тепер вилазять. Якщо вже такі кошти витрачали — можна було б зробити, щоб було на рівні. Там дуже багато запитань. Я можу про це годин п'ять розповідати. Є така військова наука — фортифікація. У нас в Україні про неї забули зовсім. Усе, що будується, — це на свій страх і ризик, і на тих знаннях, які отримували військові давно. Сьогодні нормативної бази для таких укріплень немає. Кожен робить на свій розсуд.

— Якщо подивитися, як «заривається» в землю Донбас, — виходить, ми готуємося до тривалої оборони, а не до наступу?

— Однозначно. З другого боку, будь-який наступ може бути лише з добре підготовленої оборони. Якщо в тебе тилів немає, а наступ провалився, — ти матимеш набагато гірші наслідки, ніж коли сидів би в обороні. За нашими даними, нині в супротивника «не цукор». На блокпостах і спостережних пунктах у них набагато менше народу, ніж було раніше. Особливо на передові. У них багато дезертирів.

А в принципі Росія хоче конфлікт заморозити. Зробити Придністров'я, те саме, що зробили в Абхазії, Північній Осетії.

Побутує думка: ось ми зараз у Україні побудуємо Європу, і всі решта одразу побачать і перебіжать. Це нісенітниця. Візьміть дві Кореї: одна — комуністична, друга — капіталістична, чи демократична. Живуть по-різному, але ніхто бігом так не перебігає. І нічого не дає те, що одні живуть краще набагато, а інші голодують. Усе одно пропаганда, державна машина все тисне. Так само Росія створює систему тиску в цих маленьких анклавах — «ДНР/ЛНР».

— Тоді який шлях до визволення тимчасово окупованих територій, на ваш погляд?

— Україна повинна, по-перше, перестати красти. Починаючи від найменшого начальника до найбільшого. Тоді будемо європейською країною. Буде і нормальний безвізовий режим, і торгівля — все. А поки існує всеохоплююча корупція — пуття не буде. Необов'язково повинні керувати державою люди бідні. Заробив — прекрасно. Але коли прийшов на державну службу — стоп. Ти тут працюєш, а не заробляєш. А у нас вмикаєш новини — то бурштинова мафія, то горіхова мафія, то контрабанда. Що це за держава, в якій ніхто ні за що не відповідає?

Питання відновлення миру на Донбасі вирішується не лише в Києві, а й по всіх містах. Корупція — це явище, яке роз'їло суспільство. Вона залізла до кишені кожного з нас. Якщо чекатимемо, коли за нас добрий дядько в Києві щось зробить, — я в це не вірю. Тому що гарний дядько приходить до влади з гарними намірами, але коли з'являються нечувані суми, ці гарні почуття зникають.

— Пригадайте, будь ласка, епізод, який вас приємно вразив.

— Коли ми в Широкиному стояли, хлопці знайшли маленьку іграшку-корівку. На батарейці, натискаєш — мукає. Прив'язали до броні нашої саперної машини, на якій ми виконували всі завдання. Я подивився: ні, несерйозно. Бойова машина — і тут корівка така дитяча. Але бійці переконали мене.

Десь за тиждень їхали через Маріуполь. Наша машина зупиняється на пішохідному переході. Дівчинка років шести-семи йде з мамою. Похмурі обиди. І мала бачить цю корівку, маму смикає: дивись. Вони дивляться на військову машину, трохи перекошену, бо під обстрілом була. Починають посміхатися. І тоді я зрозумів: правильно, що причепили іграшку. Потім їздили Маріуполем, і всі нашу машину впізнавали по цій корівці. Одразу посмішка з'являлася. Потім усі почали фотографуватися з цією корівкою. Дуже добре, коли посміхаються діти... Це майбутнє України, заради якого ми, власне, всі живемо.

Військові машини переважно вітають жінки й діти. Помахають рукою — і вже настрій у хлопців піднімається.

— Яка історія дорожнього знаку, який висить на вході до штабу?

— Коли затихло в липні минулого року і ми знали, що нас Збройні Сили будуть замінювати в Широкиному, — було трошки сумно, що більше не повернемося. Виникла ідея забрати на згадку дорожній знак. Він стояв на в'їзді в село на трасі Маріуполь—Ростов. Там, де закінчувалися наші позиції.

Знак постійно прострілювався. Осколки — це результати обстрілів. Але настільки був зроблений якісно, тримався міцно. Ми спочатку його хотіли розкрутити. Не вийшло. Заіржавіли болти й гайки. Потім узяли кувалду — збити болти. Почали бити, дзвін на все Широкине. Наші вже подумали, що супротивник заворушився. Потім, як справжні сапери, зробили невеликий заряд, знак зняли, відтягли вбік і в безпечному місці, яке не прострілювалося снайперами, забрали. Тепер це наш трофей. Збираємося передати його в Київ до музею АТО.

Назва батальйон «Донбас» уже уславлена на всю Україну і весь світ. Ми переконані, що місцем постійної дислокації батальйону має бути Донецьк. І наша база повинна бути там. Звичайно, не лише кажемо, а й робимо все від нас залежне, щоб визволити територію нашої країни. Адже українці ніколи не зазіхали на чужі землі, все життя боронили лише свої.

Інтерв'ю провела Ліна КУЩ.

Із сектора «М» зони АТО.

Фото автора.

Фото надано Оленою Трегубенко.

Цю симпатичну корівку на броньованій машині з усмішкою зустрічали дорослі й діти.

Тетяна СЛЮЗ: «Головна робота казначея не за столом, а серед людей»

Тільки безпосереднє спілкування з людьми, що перебувають в Донецькій та Луганській областях, — живуть, працюють і захищають Вітчизну, — може дати повну уяву про ситуацію на сході країни. Так вважає Голова Державної казначейської служби України Тетяна СЛЮЗ. Протягом 2015 — 2016 років вона з численними робочими візитами відвідувала Донеччину та Луганщину.

— Тетяно Ярославівно, чи дійсно ви по кілька разів відвідали всі територіальні органи Казначейства на підконтрольній Україні території?

— Так. У нас діють 43 казначейства на території, яка підконтрольна українській владі. Кожне з них за рік я відвідала по кілька разів. Шкода, що не маю змоги з такою ж інтенсивністю бувати й в інших регіонах, проте ситуація на сході потребує саме такого графіка зустрічей та певних дій.

Нам довелося перемістити окремі казначейства. Наприклад, у Донецькій області Головне управління, Донецьке міське та управління у Куйбишевському районі переміщені до Маріуполя, управління у Дебальцевому — до Артемівська (нині — місто Бахмут), управління у Мар'їнському районі — до міста Курахове, а в Луганській області — Головне управління, Луганське міське та управління у Жовтневому районі — до Северодонецька, управління у Свердловську — до Рубіжного. Вони виконують свої повноваження, що є вкрай важливим для функціонування бюджетних установ.

У гострій ситуації, що склалася на сході України, наше завдання — зберегти кадровий потенціал Казначейської служби. Ми надали можливість казначеям — вимушеним переселенцям з Донбасу — отримати роботу в Києві. Понад 20 працівників, що мають високий фаховий рівень, стали суттєвим підкріпленням для роботи у центральному апараті Казначейства. Зрозуміло, що в цих людей багато проблем: житлових, фінансових... Велика подяка від Казначейства ректорам київських вишів, які надали можливість нашим фахівцям проживати в гуртожитках.

— Які умови праці казначеїв у Донецькій, Луганській областях?

— Тут люди самовіддано працюють за надзвичайно складних життєвих обставин та психологічних умов. Наприклад, майже третина співробітників Управління казначейства у Мар'їнському районі, яке нині переміщене до міста Курахове, зранку долають шлях із «сірої зони» на роботу, а ввечері повертаються туди знову. Фактично — живуть на лінії вогню.

Окремо розповім про Станицю Луганську. Тут будівля казначейства зазнала значних пошкоджень від обстрілів. Щоб не зупинити казначейського обслуговування, було прийнято рішення про переїзд. Посприяв цьому голова Станично-Луганської райдержадміністрації Юрій Золкін. Щира подяка йому за допомогу! Нині Казначейство працює в будівлі, яка належить районному водоканалу. Колишнє обстріляне приміщення Казначейства розташоване: 50 метрів — до українського блокпоста та 100 метрів — до контрольного пункту в'їзду-виїзду через міст. До обстрілів тут звикли. Кожного свого приїзду до Станиці відвідую цю будівлю, бачу — стало ще більше пошкоджень, ще більше зруйнованого війною...

Тому дотримуюсь обов'язкового правила — щодня відстежую, які місця обстрілювали бойовики, і наступного ранку або навіть того самого дня телефоную до казначейств цих міст. Та й взагалі маю постійний зв'язок з кожним із казначейств на сході країни, бо розумію, що маю підставити плече, допомогти у вирішенні проблемних питань — і професійних, і життєвих.

Торкаючись умов роботи казначеїв Луганщини і Донеччини, розумієш — це не просто складні умови праці — це небезпечні умови життя. Щира подяка всім колегам-казначеям за професійність, низький уклін — за патріотизм.

Зрозуміло, що для чіткого виконання професійного обов'язку, пов'язаного з безперебійним забезпеченням казначейського обслуговування бюджетних коштів, люди мають працювати в належних умовах.

Особисто для мене значною стала подія — наприкінці березня цього року за участю керівництва військово-цивільної адміністрації та міської ради Авдіївки ми відкрили відремонтоване Управління казначейства у місті Авдіївка, що зазнало значних руйнувань внаслідок обстрілів у січні - лютому 2015 року. Відновлення роботи цього управління — важливе і для держави, і для людей — одержувачів коштів з державного та місцевих бюджетів.

Начальник Головного управління Казначейства в Донецькій області Олег Чухляк та Голова Казначейства Тетяна Слюз.

— Зрозуміло, що під час численних поїздок Луганщиною та Донеччиною було багато зустрічей, вражень, емоцій... А яке враження назвали б головним?

— Головне враження — це люди. Дивуюся та схиляюся перед їхньою мужністю: незважаючи ні на що — ходять на роботу, діти — у садочки, пенсіонери поспішають у своїх поважних справах... Життя триває!

Військові події загострили в наших співвітчизниках надзвичайно важливі якості — милосердя, щирість, згуртованість. Неодноразово бачила це під час робочих зустрічей з посадовими особами органів місцевого самоврядування і колективами територіальних органів Казначейства, на нарадах з розпорядниками бюджетних коштів та керівним складом фінансових служб регіонів, під час зустрічей із студентством і викладачами вищих навчальних закладів та в ході відвідування будівництва фортифікаційних споруд. Це сильно відчуваєш у військових частинах, на блокпостах та в добровольчих батальйонах, бригадах Міністерства оборони і Національної гвардії. Тільки таке, безпосереднє спілкування може дати повну уяву про ситуацію на сході країни. Впевнена, що повноцінна робота казначея не повинна обмежуватися комп'ютером та столом. Повноцінною її робить спілкування з людьми, особливо тими, хто перебуває в суворих життєвих умовах.

Під час кожної такої зустрічі розумієш, як багато ти маєш сказати цим людям і ще більше — маєш для них зробити. Казначеї не раз ставали ініціаторами та учасниками благодійних акцій. Працівники центрального апарату Казначейства здавали кров для поранених у зоні АТО, які перебували на лікуванні у військовому госпіталі Києва. Для своїх колег-переселенців — робили запаси консервації. Здавалося б — дрібниця, але в ній — прояв людяності й турботи.

У квітні цього року ми провели масштабний захід з обміну досвідом між казначеями України. Зокрема, начальники районних, міських управлінь Донецької області провели кілька днів у казначеїв Закарпаття, а казначеї Луганщини — у своїх колег на Львівщині. Це було зроблено не тільки заради обміну професійним досвідом, а передусім — для людей. Нам хотілося підтримати корпоративний дух, щоб люди зі сходу країни змінили обтяжливу обстановку. І справді — казначеї різних областей згуртувалися, здружилися і нині підтримують добрі стосунки.

— Тетяно Ярославівно, які питання найчастіше обговорюєте під час робочих зустрічей?

— Усе залежить від аудиторії. З казначеями обговорюємо зміни в нормативно-правовій базі та вдосконалення системи казначейського обслуговування бюджетних коштів, організацію належного захисту інформації та заходів безпеки. З керівництвом органів місцевого самоврядування — питання, пов'язані з децентралізацією влади, бюджетним фінансуванням. З розпорядниками бюджетних коштів — актуальність переходу на систему дистанційного обслуговування «Клієнт Казначейства — Казначейство» та нагальні фінансово-економічні питання. Зі студентською молоддю — роль і місце Казначейства у фінансовій системі держави. Під час зустрічей у військових частинах, бригадах Міністерства оборони та Нацгвардії України — питання щодо їхнього фінансового забезпечення. У ході візитів на будівництво фортифікаційних споруд неодноразово поставало питання щодо відповідних видатків з державного бюджету.

— Принагідно запитаю — чи є затримки з перерахуванням коштів для армії та військових?

— У багатьох, на жаль, склався стереотип, що «Казначейство затримує гроші». Хочу його зламати! Такий стан справ у минулому. Понад два роки поспіль Казначейство перераховує всі належні виплати чітко — відповідно до поданих розпорядниками коштів платіжних доручень. З об'єктивних причин не можу назвати конкретні цифри, проте можу запевнити, що всі перерахування для армії, які передбачені Законом України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», відбуваються вчасно. Головне, щоб установи, підпорядковані Міністерству оборони, своєчасно надавали до органів Казначейства документи на відповідні перерахування. Такі платежі — на нашому особливому контролі.

— Які ще, на вашу думку, в нашому суспільстві є стереотипи щодо діяльності Казначейства?

— Основний ми вже згадали. Взагалі ж руйнування стереотипів — питання не тільки і не стільки Казначейства. Воно є значно ширшим — це питання державної інформаційної політики. Для суспільства сьогодні є вкрай важливим отримання об'єктивної, достовірної інформації «з перших вуст». Особливо це потрібно людям на сході країни, де не завжди, і не в усіх, працює українське телебачення. Наведу такий приклад. Коли ми переїжджали один з блокпостів, виникла якась заминка, пауза й нависла тиша. Мені тоді подумалося: а чому б на блокпостах, в інших людних місцях — скверах, де гуляють мамочки з діточками, пенсіонери, — не встановити ретранслятори на стовпах, щоб люди слухали українське радіо. Це було б надзвичайно корисно та вчасно.

Ще маю зауважити, що представникам органів виконавчої влади слід дуже багато спілкуватися з людьми, тут на сході. І говорити правду, хоча б якою гіркою вона була.

Шкода, що не всі проблеми можна вирішити в стінах Казначейства...

Олена ІВАНОВА-СОЛОДОВНІКОВА.

Фото надано автором.

АКТУАЛЬНО

Молитву за мир треба адресувати нападнику

Що ближче хресний хід до Києва, організований Українською православною церквою Московського патріархату, то більше хвилювання патріотично налаштованих громадян: чи не буде якоїсь диверсії?

Скажімо, народний депутат Дмитро Тимчук переконаний: «Якщо мова йде про агресію Російської Федерації, то вона задіює всі інструменти, які є на нашій території. УПЦ МП — це саме такий інструмент». Про ймовірний сценарій провокацій на вулицях Києва 26 липня, коли прийдуть дві колони до столиці, говорив і Голова Верховної Ради Андрій Парубій.

Водночас організатори маршів — а вони йдуть двома колонами зі Святогірської лаври на Донеччині та Почаївської на заході України — запевняють, що хресні ходи організовані виключно для молитви за мир. Щоправда, дивно, чому просити миру йдуть до Києва, а не до Москви, яка й напала на Україну. Чи принаймні в окуповані Донецьк і Луганськ.

Правоохоронці не виключають, що терористи будуть «приглядатися» до хресної ходи УПЦ МП — про це заявив радник міністра внутрішніх справ Іван Варченко. «Колони вірян супроводжують представники Національної поліції та інших силових структур. Вони стежать за дотриманням законів та захищають від злочинних посягань», — сказав він і підтвердив, що в колонах є «особи спортивної статури».

Яка реакція Служби безпеки України? Поки що висловився тільки радник голови Юрій Тандіт: «Служба безпеки України діятиме в рамках закону в разі, якщо під час хресного ходу, організованого Українською православною церквою Московського патріархату, виникнуть провокації, які можуть трактуватися як загроза цілісності України».

Гадаємо, СБУ винесла уроки із перевезенням Україною «дарів волхвів» за часів Януковича, коли в почеті московського патріарха Кирила (Гундяєва) мандрував для вивчення обстановки сумновідомий тепер терорист Гіркін. Зрештою, радник голови СБУ підтвердив, що будь-яку акцію російської спецслужби можуть використовувати як технологію.

Інша церква — Українська православна Київського патріархату — щороку проводить хресні ходи, але в центрі Києва, на честь Хрещення Руси-України та вшанування святого князя Володимира Великого. Схоже, що релігійним конкурентам — УПЦ МП — спало на думку перевершити акції Київського патріархату. Проте архієпископ Чернігівський і Ніжинський, секретар Синоду УПЦ КП Євстратій (Зоря) звертає увагу, що «навіть спонсорують це шестя (і організаційно, і у медіа) ті самі політики, які стояли за антимайданом. Разом вони хочуть довести, що саме Московський патріархат — це і є Україна, що тут — простір «руського міра». Владика Євстратій закликав у відповідь масово вийти на традиційну хресну ходу Київського патріархату 28 липня від Володимирського собору до пам'ятника Святому Володимиру, підкресливши, що заходи двох церков не збігаються ні в часі, ні у просторі, і зіткнення не може бути в принципі.

Народний депутат Дмитро Тимчук нагадав про законопроект № 4511, розроблений міжфракційною групою депутатів «Наступ». Там зазначено, що релігійні організації, центр управління якими розташоване в Україні, а в країні-агресорі, повинні підписати договір з українською владою, у якому візьмуть на себе зобов'язання не проводити антиукраїнської діяльності. Народний депутат висловив сподівання, що тепер законопроект потрапить до сесійної зали.

Василь ЧЕПУРНИЙ.

Представникам органів виконавчої влади слід дуже багато спілкуватися з людьми, тут на сході

«Усі українські видання вилучили з відкритого доступу»

Минуле залишилося в Луганську

«Сьогоднішній книжковий простір «Горьковки» схожий на годинниковий механізм, у функціонуванні якого бере участь величезна кількість різних деталей. Якісну роботу такого механізму забезпечує згуртована команда професіоналів — це люди різного віку, способу життя, мислення, характеру, але всі вони одержали найчудовіший подарунок від долі — любов до читання. Завдяки цим майстрам бібліотечної справи по маленьких частинах, із пазлів збирається ціла картина, яка не перестає змінюватися» — ці слова директор Луганської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. М. Горького, заслужений працівник культури України Інна Рибянцева сказала напередодні подій у Луганську навесні-влітку 2014 року. Говорила щиро, без будь-яких сумнівів у своїх словах. Але за короткий час усе змінилося, розділило й роз'єднало людей, посіяло політичну ворожнечу й зламало той колективний стрижень, який створювався роками.

— 10 липня 2014 року до мого робочого кабінету зайшли люди з автоматами й в ультимативній формі заявили: або вішайте прапор «ЛНР» над будівлею бібліотеки, або підете в підвал. Прапор не повісила, але й у підвал мене не кинули. Я зрозуміла, що треба розпускати колектив, забирати статутні документи, печатки — це те, за що я несу відповідальність як директор бібліотеки, і залишати Луганськ. Що буде з книжковим фондом — я не знала. Адже із собою його не забереш і не сховаєш. Натомість всю електронну базу зберегти вдалося. Наші технарі одразу закрили до неї доступ, а також і наш сайт. Я розпустила колектив, закрила бібліотеку, оголосивши, що ми тимчасово не працюємо. Тоді багато хто з наших бібліотекарів покинув Луганськ, бо залишатися в місті було небезпечно. До того ж наша бібліотека розташовувалася саме навпроти сепаратистського лігвища — захопленої бойовиками будівлі СБУ, і таке сусідство нічого доброго не обіцяло... — Інна Павлівна помовчала, а потім продовжила: — Коли у вересні стихли бої, чимало моїх співробітників повернулося до Луганська. Нова «влада» розпорядилася відкрити бібліотеку, призначила свого директора, який склав присягу на вірність «ЛНР». Зізнаюся, мене теж запрошували повернутися і зайняти колишню посаду. Було багато дзвінків від різних людей, яких я раніше добре знала і які стали співпрацювати з «ЛНР». Вони казали: «Перед Луганщиною відкриваються величезні перспективи. Ми тут таке створимо!..» Я відкрито казала, що не визнаю «ЛНР», і мені дали зрозуміти, що шлях до Луганська тепер для мене закритий. Ну що ж — закритий, то закритий. І ми стали створювати нову обласну бібліотеку на новому місці — у Старобільську.

Легко сказати — «створювати», у той час як не було ні фонду, ні людей, ні приміщення. Але на той момент Рибянцеву дуже активно підтримувала Всеукраїнська бібліотечна асоціація. Із Києва постійно телефонували колеги: ми з вами, яка потрібна допомога. Особливу подяку Інна Павлівна адресує українському видавцю, генеральному директору й основному власнику харківського видавництва «Фоліо» Олександру Красовицькому. Під час знайомства він пообіцяв зробити все можливе для поповнення бібліотечного фонду. І справді став надсилати книги. Ініціативу Олександра потримали інші українські видавці, і майже за півроку у фонді бібліотеки накопичилось майже три тисячі книжок.

Майбутнє створюється у Старобільську

Правда, тримати літературу поки що ніде. Обласна бібліотека сьогодні орендує лише невелике приміщення в одній із бібліотек Старобільська. Але це тимчасово. Луганська військово-цивільна адміністрація готова купити для бібліотеки підходяще приміщення, але, на жаль, процедура з оформленням об'єкта затягується. Проте робота не стоїть на місці. Колектив займається переважно методичною роботою. Як з'ясувалося, це дуже важлива ділянка.

— Коли я проаналізувала роботу 15 бібліотек, які залишилися в українській частині регіону, зрозуміла, якщо не буде методичного керівництва, супроводу, то в нинішніх умовах працювати буде дуже важко. Людям багато чого не зрозуміло. Тільки-но ми зареєструвалися, одразу стали проводити тренінги, семінари, практикуми, намагаючись розповісти нашим колегам, чому на Луганщині сталося те, що сталося. Якщо говорити відверто, то ми самі в усьому винні, й насамперед тому, що вголос не висловлювали своїх думок. Мені, наприклад, не подобалося те, що обласна рада змушувала нас писати документи російською мовою. Мовляв, української ми не розуміємо. Усередині зріли невдоволення, протест, але ми його не висловлювали. У цьому я почуваюся винуватою...

До речі, співвідношення української і російської літератури в обласній бібліотеці завжди було нерівним. Скажімо, 70% — це російські видання і 30% — українські. Багато десятків років книжковий фонд формувався саме так, і за це, між іншим, Рибянцеву хвалили чиновники від культури. Запам'ятався засідання обласної ради й колегії з культури, на якому з Рибянцевої «знімали стружку» за те, що в передплаті періодичних видань чиновники побачили львівську газету. Боже, що тоді почалося! Депутати обвинувачували Рибянцеву в тому, що вона не любить Луганщину, не проявляє патріотизму тощо. На пояснення з приводу підвищеного попиту й популярності цієї газети серед читачів не зважали.

Фонд української літератури, зрозуміло, залишився в Луганську. Дійшли чутки, що ще в 2014 році, коли бойовики відчинили бібліотеку, насамперед забрали всю українську літературу з відкритого доступу й сховали в цокольне приміщення. Дякувати Богу, не викинули й не спалили. Хоч би яких переконань бібліотекарі дотримувалися, але рука на знищення книги в них не піднялася.

Про найближче майбутнє обласної бібліотеки Інна Павлівна говорить із великим ентузіазмом:

— Це буде бібліотека нового типу. Не можна допускати, щоб вона слугувала просто сховищем книг, треба наближатися до європейських стандартів. Будь-яка публічна бібліотека, крім Національної, університетських, має кожні п'ять—десять років міняти свій книжковий фонд на всі сто відсотків. Якщо книжка не читається п'ять—сім років — вона не повинна стояти на бібліотечній полиці. Поки що українське законодавство не дозволить нам так планувати свою роботу, але я сподіваюся, що воно удосконалюватиметься. У бібліотеці, яку ми сьогодні створюємо, безумовно, буде друкована книга, щоправда, не в такій кількості, як було раніше, але головне місце посідатиме електронна інформація. Ми вже придбали близько 15 комп'ютерів, відновили передплату на електронні видання, які були в Луганську. Нам удалося зберегти ці зв'язки.

У Донецьку, до речі, обласна бібліотека залишилася на окупованій території.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

ДО РЕЧІ

Загальний книжковий фонд бібліотеки ім. М. Горького на 1 січня 2014 року становив 984 290 екземплярів видань. Протягом 2013 року бібліотеку відвідало 487 тисяч користувачів, видано 915 тисяч екземплярів видань.

Гуцульські трембіти чудово звучатимуть у донецьких териконах

Мешканці Торецька зустрічатимуть другу річницю визволення від проросійських бойовиків під звуки трембіти. По традиційні гуцульські музичні інструменти голова й активіст тамтешньої громадської організації «Твоє Нове Місто» Володимир Єлець і Сергій Поплавець вирушили на Прикарпаття. Звідси, за 1300 км від рідного дому, і стартувала всеукраїнська акція «Трембіти з Торецька», яка вже промандрувала кількома містами України і 21 липня фінішуватиме в колишньому Дзержинську.

Саме там рік тому депутат Івано-Франківської обласної ради, а ще психолог та волонтер Наталя Чаплинська в рамках американського проекту здійснювала місію допомоги переселенцям, які з окупованих територій переїхали до Краматорська, Дружківки, Слов'янська та інших міст. Дзержинська тоді в планах не було, але пані Наталя вирішила завітати, щоб уже безпосередньо познайомитися з молодими чоловіками, з якими поєднували волонтерські справи. Населений пункт розташований за два кілометри від лінії розмежування, і коли Володя віз їх з передачами на передову, то дорогою жартували, що Карпатські гори схожі на їхні терикони, і було б добре нашими трембітами «видути» звідти сепаратистів.

Минув час, і В. Єлець зателефонував та запитав, чи можна в нас замовити трембіти, які їм потрібні до річниці визволення. Пані Наталя почала шукати майстра-трембітаря, щоб навчив хлопців грати та й подарував інструменти. Згодився Михайло Михайлишин з Верховини. З цією доброю звісткою Володимир та Сергій поїхали в гості на волонтерському «бусику» із символічним написом «Тихесенько, я свій», який спочатку пальцем по пилюці, а потім фарбою нанесли військові, щоб розрізняти волонтерський транспорт. «Східняки» спочатку мали коротеньку зупинку в Івано-Франківську, де зустрілися з міським головою Русланом Марцінківим та своїми земляками—переселенцями з Донбасу, а відтак рушили в гори, в яких досі ніколи не були. Вперше піднялися на верхогір'я, були вражені навколишньою красою та гостинністю людей. Мати майстра спершу хлопців нагодувала. А потім розпочалась наука, яка тривала добрі дві години. Володимир колись грав на духовому інструменті, й ці навички допомогли. На завершення майстер та учень уже трембітали разом.

Також гості їздили до садиби Степана Бандери в село Старий Угринів, щоб набратися національного українського духу і повезти його на схід країни, на один день завітали до Львова та навідалися до міста Надвірна, де мешкає друг, з яким познайомились, коли він зводив на Донбасі оборонні споруди. Далі новоспечені трембітарі з двома найдовшими у світі духовими інструментами рушили на Київ, 13 липня їх зустрічатиме Одеса, 14 — Кіровоград та Горішні Плавні, 15 — Дніпро і Лозова, 16 — Покровськ, Маріуполь та Краматорськ.

Сергій Поплавець, Наталя Чаплинська та Володимир Єлець у Карпатах (зліва направо).

Свою ініціативу активісти пояснили так: «Ми — мешканці прифронтового Торецька і ми — українці. За два роки війни ми зрозуміли: тільки єднання, взаємодопомога та згуртованість допоможуть нашій країні стати міцною і розвиненою державою, лише разом ми можемо перемогти ворогів, подолати негаразди та досягти сталого розвитку. 21 липня відзначатимемо другу річницю визволення міста від проросійських бойовиків. Того дня ми наново народилися, ми потужно відчули свою сутність, щоб уже ніколи не відпустити це почуття. Наше прагнення — відродити спаплюжений варварами дух України на Донбасі. Колись народилася ідея, що музика гуцульських трембіт, народжених в Карпатах, чудово звучить серед териконів Донеччини, а потужне відлуння відгукнеться в серцях земляків». Хлопці пообіцяли, що музику трембіт почують навіть мешканці окупованих територій, адже вони гратимуть на самій лінії розмежування.

Галина БРУХАЛЬ.
Івано-Франківська область.

Фото з особистої сторінки Володимира Єлеця у соцмережі Фейсбук.

«И весна, безусловно, наступит, а как же иначе...»

(Андрій Макаревич)

РОСІЙСЬКИЙ СОЛДАТЕ, КИДАЙ РУШНИЦЮ, ІДИ ДОДОМУ

Внутрішню свободу відчуваєш тоді, коли перебуваєш у середовищі внутрішньо вільних людей. Про це кажуть багато росіян, які замість військової бази (у що перетворили Крим!), приїжджають в Україну — розвіяти «правду» Кремля. І обов'язково — покласти квіти в алеях Героїв Небесної Сотні та, як кажуть самі, «допомогти нашим хлопцям на фронті». Більшість моїх знайомих краще за українців знають карту бойових дій на сході України, госпіталі, де потрібні гроші й допомога волонтерів...

За два роки в нас з'явилося багато «нашого» — Україна, герої, перемога... А вчора знову прийшов лист із далекого Володимира: «Я всю ніч молилася й підтримувала енергетикою бійців. Тисячі людей у цю ніч не спали й молилися за перемогу!!! Волонтер обіцяв передати це хлопцям. Уявляєш, як їм буде приємно довідатися про це. Важко вам. Яка ж страшна ціна свободи. Але злу потрібно протистояти! Я вірю в Україну й українців! Усе вийде, усе відбудеться». І мир Україна наближає не одна.

Володимир ПОТАПЕНКО (55 років, Естонія, проект-менеджер, народився в Росії, в Ярославлі, має українське коріння по батькові (він родом із Харківщини):

— Із 1989 року живу в Естонії. В Україні бував кілька разів — Харків і Харківщина, Київ, Умань, Крим, Львів... Кожне з цих місць за всієї їх несхожості одне на одного залишило незабутні враження. Львів для мене взагалі таке місце, чию ауру сприймаю як свою, іноді здається, що я вже колись жив там у минулому житті... Дуже люблю українську музику (і фольклор, і романси, і «Океан Ельзи» та ін.), завжди захоплювався акторською майстерністю Івана Гаврилюка, Костянтина Степанкова, Богдана Ступки. Про українську кухню говорити навіть не буду, нею треба просто насолоджуватися. Люблю і російську музику, культуру та архітектурну спадщину (до речі, Ярославль дуже багатий на все це). І хоча я в якомусь сенсі тепер уже сторонній спостерігач, мені дуже прикро і гірко від того, що нині між українським і російським народами пролягла «смуга відчуження». Це ж дивовижно, що на початку XXI століття з його різноманітними інформаційними можливостями люди продовжують із мазохістським захватом намотувати собі на вуха телевізійну локшину про «распятых мальчиков» та іншу маячню. Краще б Ремарка почитали, чи що... У його книжках саме ця атмосфера виписана дуже рельєфно. Однак мушу сказати, що ще з радянських часів дещо вже знав і про Голодомор, і про Західну Україну з Прибалтикою тощо, тому маю імунітет проти такої «локшини». Напевно, мені в цьому пощастило. Комусь (дуже і дуже багатьом) пощастило менше. Звідси й «обама чмо», і «можем повторить»... Наче повторити доведеться тільки 1945-й ...

А на «смузі відчуження» — шалена битва online «ватників» із вишиватніками»... Думаю, хоч би як прикро це було усвідомлювати, але все-таки поки що не на часі говорити про «братні народи» і вже тим паче пропонувати влаштовувати примирливі пікніки на кордоні, поки українські матері та батьки втрачають своїх синів, а діти — батьків, а в Росію ночами йдуть «вантажі 200» з тими, кого «на Україні немає».

Ще не час... Рани довго загоюються. А якщо їх ще й ятрити, то набагато довше. Але завжди треба пам'ятати — і це найголовніше, — що живуть в Росії безліч розсудливих людей (а так і є!), об яких вщент розбивається навіть найвитонченіша пропаганда. Так, їм сьогодні нелегко. Але ж і геббельси, незважаючи на всю їхню щурячу живучість, теж не вічні.

«И весна, безусловно, наступит, а как же иначе...» **(Андрій Макаревич).**

Миру і добра!

Традиційні антивоєнні пікети в Москві на Манежній площі.

Олександр ТВЕРСЬКОЙ (Москва, блогер):

— Я дивлюся, що фанати Путіна й «руського міра» не лише негідники, а й мають істотні ураження інтелекту й розумового процесу. Важкі органічні й необоротні порушення роботи головного мозку. Для тих із них, хто це вміє складати з букв слова, я це пишу. (Дивися, мій зомбований двоногий вороже.)

Україна — вільна й незалежна країна.

Крим — це українська територія.

Майдан — це волевиявлення українського народу.

Війна в Україні — не громадянська, а з російськими бандитами, терористами, люмпенами, військовослужбовцями.

Європа, США й Західна цивілізація — це краще, що сьогодні є у цьому світі. Рівень культури, прогресу, свободи, ставлення до людини — найвищий. Там нічого не загниває, а тільки цвіте (на відміну від того смітника, де ти живеш). Тому ти, мій печерний патріоте, туди постійно їздиш відпочивати й користуєшся благами, предметами побуту, технікою, технологіями, автомобілями, виробленими на Заході.

Радянський Союз — це абсолютне зло, за масштабами своїх злодіянь переважаюче Рейх у рази. Сталін — вусатий приходський бандюган з однією звивиною в голові. Тужиш за совком?

Росія — це задвірки Європи. Її неповноцінний і невдячний нащадок. У тому плані, що свого в ній нічого немає, самобутнього, особливого, унікального, вибраного. Щось від Орди, більшість від Європи й нічого від себе. Чому б це не визнати і спокійно не розвиватися далі...

Ольга НЄЖНІКОВА (Москва, журналіст):

— Пам'яті «Нашествия».

Чому пам'яті? Адже фестиваль живий-здоровий і зовсім скоро збереться знову. Та тільки для мене й для всіх людей, які ще не зовсім загубили совість, він номер. Як той, колишній рок-фестиваль, рок-братерство, де людина людині — друг, а кожен зустрічний — апріорі твій однодумець, і по-іншому бути не може, де принцип «допоможи іншому» зведено в абсолют, тому що тут усі — свої, як інший світ, несхожий на звичайний «колючий», повсякденний світ — цей фестиваль помер два роки тому.

Щоправда, почалося це набагато раніше. Почалося це тоді, коли туди проникла вояччина. Спочатку «російські витязі» на літаках (який це стосунок має до музики?), потім — військова техніка, військово-польова кухня, і що далі — то більше усього цього. Із простого рок-фестивалю зробили парад російської вояччини. Причини цього зрозуміти можна з обидвох боків — із боку організаторів вони отримували за все це цілком непогані гроші, ну а міноборони рф, що присмоктало до найпопулярнішого рок-фестивалю, отримало можливість виховувати собі на майбутнє гарматне м'ясо. Тих, хто потім, ні про що не думаючи, піде помирати в окопи під Донецьком за фальшивий, підлий, гнилий «руський мір», про який йому розповіли на хорошому й романтичному рок-фестивалі.

Ніхто тоді цього не зрозумів. Уся ця вояччина сприймалася тоді добродушно — нехай буде, чого ж не бути? Військово-польова кухня — смачно ж! І недорого. А літачки так красиво літають над фестивальним полем. Ніхто тоді й уявити не міг, що зовсім скоро росія розпочне війну з Україною. І що красиві літачки були не просто так. Що година Х уже пробила, і тільки не всі це знають про це.

І ті літачки й танчики теж зіграли свою роль. Хто знає, скільки тих, хто захоплювався красивими повітряними піруетами і вивчав нутрощі танка, хто їв смачну кашу з рук доброго солдатика, гниють тепер там, десь в українській землі? І скільки ще вирушать гнити? А фестиваль буде грати, співати й веселитися, переливатися фарбами, на сцену фестивалю вийдуть упирі, яких ми колись вважали музикантами, які вже покликали й знову кликатимуть своє вірне стадо помирати за свої шакалячі ідеали. А в променях західного сонця блищатимуть новенькі російські танчики, які потім красиво горітимуть в українських степах. А фестиваль буде співати й танцювати.

Тільки вже без мене.

Ви вбиваєте все, до чого доторкаєтеся...

Співай, стрибай, радій, брате. Розмахуй триколорною ганчіркою швидше, веселіше, вище. Завтра ти, а можливо, твій друг, а можливо, он той хлопець попереду тебе, що так голосно разом з тобою співає «не спеши ты нас хоронить», буде розірваний на шматки снарядом і похований безіменним десь серед териконів Донбасу черговою безглуздою жертвою цієї дикої, божевільної, підлої війни, яку розв'язала твоя країна. Але ж це буде завтра. А поки що світить сонце і грає музика.

А рок-н-рол мертвий.

Андрій РИБКА (Южно-Сахалінськ):

— Ученим ще тільки потрібно буде знайти ген холопа, але я вже знаю, в генофонді якої нації його слід шукати.

Варто лише п'ять хвилин подивитися російське ТБ, щоб зрозуміти: для справжнього росіянина вже якось навіть непатріотично не вбивати людей за кордоном.

«Татаро-монгольське» іго нікуди не поділося, воно лише переїхало в Кремль.

Підіть у магазин. Купіть собі глобус. А потім усю ніч крутіть його, тикайте у нього пальцем — і я вас запевняю: на всьому білому світі ви не знайдете ні однієї іншої країни, що була б ріднішa Росії, ніж Україна.

Ось так просто: почувши щось там по телевізору про своїх братів-слов'ян від якогось там полковника, якого вони знають лишень якихось 16 років — взяти й одразу, масово, дружними рядами й колонами, підтримати цю брехню, а потім піти холоднокровно вбивати тих, з ким їх зв'язували століття. Це означає лише одне: всепроникна, всепоглинаюча генетична деградація нації.

У росіян були брати. Тепер у росіян братів немає. Їм тепер не відмиється... Утім, їх це зовсім не турбує.

Підготувала Натяля ЯРЕМЕНКО.

Фото з архіву Ірини Яценко.

У НОМЕР

Харків'яни вимагають законного і справедливого розслідування

Громадськість і рідні загиблих у ДТП із патрульними поліцейськими молодят сподіваються на справедливе розслідування обставин трагедії, яка минулими вихідними забрала два життя і ще кілька людей відправила на операційні столи з різними ступенями каліцтв.

Як ми вже повідомляли, ДТП за участю поліцейських патрульних сталося раннім ранком у центрі Харкова. Поліцейська машина протаранила старенький «Москвич». У результаті двоє його пасажирів, пара молодят, загинули на місці. Ще п'ятеро людей з різними травмами доправлено до лікарняних закладів. За драматичним збігом обставин, на другий день поліцейська машина збила на смерть ще одну людину. Харків'яни в деякому шоці від такої «результативної діяльності» своїх стражів правопорядку — несуть на місце трагедії квіти, ставлять свічки й вимагають законного і справедливого розслідування кримінального провадження.

Олена Протасова, мати загиблої дівчини, каже, що чекала в той нещасливий ранок дзвінка від дітей, але не дочекалася.

Досудове розслідування кримінального провадження на контролі обласної прокуратури. Вікторія Дубовик, прес-секретар прокурора Харківської області, в черговий раз підтвердила, що, за попередньою інформацією, «Москвич» рухався на зелений сигнал світлофора, й іншої інформації, яка спростовувала б цей факт, прокуратура поки що не має. Важливим моментом для слідства, за її словами, є питання, чи було включено на патрульному поліцейському автомобілі проблискові маячки. Поки що нібито немає однозначної відповіді на це запитання. Але, зауважу, хоча ДТП відбулося й удосвіта, але в центрі міста, де встановлено чимало відеокамер, тож за бажання добути об'єктивні докази можна. Хоча керівник патрульної поліції Харкова Ольга Юскевич однозначно заявила, що патрульний екіпаж став учасником ДТП, тому що поспішав на підмогу своїм на площі Конституції. Що там була за така надзвичайна ситуація, яка змусила патрульних їхати на позамежній швидкості, поки що не повідомляється. Але водночас О. Юскевич стверджує, що машина рухалася із застосуванням спецсигналів синього і червоного кольору. Але почекаємо, як мовиться, незаперечних, залізобетонних доказів роботи спецсигналів і оперативної необхідності руху автомобіля містом з великою швидкістю.

Із Правил дорожнього руху:

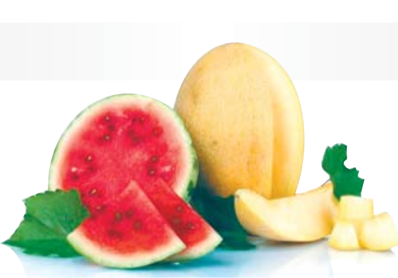
Пункт 3.1: «Водії оперативних транспортних засобів, виконуючи невідкладне службове завдання, можуть відступати від вимог розділів 8 (крім сигналів регулювальника), 10—18, 26, 27 та пункту 28.1 цих Правил **за умови** увімкнення проблискового маячка синього або червоного кольору і спеціального звукового сигналу **та забезпечення безпеки дорожнього руху».**

Нині патрульних, які стали винуватцями цієї трагедії, відсторонено від роботи. Громадські організації збирають прихильників руху за об'єктивне розслідування резонансного ДТП. Глава Національної поліції Хатія Деканоїдзе висловила співчуття родинам загиблих в ефірі одного з телеканалів і пообіцяла, що розслідування аварії буде прозорим, а поліцейських буде покарано, якщо їх провину доведуть.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Голова Рівненської ОДА Олексій Муляренко попросив Кабмін пришвидшити придбання вакцини від сказу, оскільки в області кількість осіб, що постраждали від укусів, порівняно з минулим роком збільшилася на 10,2 відсотка, *повідомляє Олександра ЮРКОВА*

На курортних дорогах Херсонщини відкрилися перші цього року ринки з кавунами та динями нового врожаю. За солодку ягоду ранніх сортів продавці просять від семи гривень за кіло. Стрімкого падіння цін на баштанні культури в регіоні не обіцяють аж до середини серпня, *довідався наш власкор Сергій ЯНОВСЬКИЙ*

У ліс... по європейський сервіс

Волинь першою в Україні, ще в 1960-х роках, розпочала будівництво на лісових галявинах рекреаційних пунктів. Вона лідирує за їх насиченістю і облаштуванням і сьогодні. В цьому мав змогу переконатися, взявши участь у прес-турі, влаштованому обласним управлінням лісового і мисливського господарства.

Півстоліття тому, споруджуючи перші рекреаційні пункти, тодішній начальник обласного управління лісового господарства Дмитро Телішевський, прагнув перш за все вивести з борів і дібров небезпечних для них людину із сірниками. Запозичений у Європі досвід підказував, що поблизу таких пунктів любителі відпочинку на природі палять значно менше вогнищ. Бо можна скористатися мангалом, заготовленими лісівниками дровами, зручно вмоститися за столом в альтанці.

Нинішній начальник обласного управління лісового і мисливського господарства Олександр Кватирко продовжує і розвиває добру справу своїх попередників. Сьогодні в області вздовж шляхів міжнародного та обласного значення функціонує 97 великих і 650 малих рекреаційних пунктів. Деякі з них споруджені протягом останнього року, а більшість — оновлені та осучаснені.

Справжнім казковим містечком видається подорожнім рекреаційний пункт «Пролісок», неподалік міста Ківерці, на шосе Луцьк — Маневичі — Любешів — державний кордон із Республікою Білорусь. Спорудив його місцевий держлісгосп на місці старого. Фахівці вважають його одним із найкращих. Вісім просторих, складених із дерев'яного брусу, альтанок, три великі столи з лавами, дитяче містечко з гойдалками, гірками, колонка з джерельною водою, навіси над мангалами, дровітня для розпалювання вогнищ. А поруч — фірмовий магазин «Лісовичок», де можна придбати продукцію консервних цехів лісгоспів області: мед, мариновані гриби, варення, джеми, різноманітні соки... Зауважимо: консервне виробництво в Україні зберегли лише лісгоспи Волині.

Рекреаційний пункт на узбіччі між райцентрами Ківерці і Рожище — один із найстаріших. Багато волинян, які повертаються із Польщі, зупиняються на рекреаційному пункті «Машівський бір», розташованому на міжнародній автомагістралі М-07 Київ — Варшава. Насичене подібними лісовими відпочинковими майданчиками і шосе Любомль — Шацьк — державний кордон з Республікою Білорусь. А ось знаний усіма «Затишок» змінив своє старе обличчя до невпізнанності. Ще одну обнову ми побачили біля села Прип'ять. Як два попередні, цей рекреаційний пункт нещодавно дбайливо облаштували працівники Шацького учбового держлісгоспу...

Шляхами Волині ми проїхали майже півтисячі кілометрів. Позаду важкий, сповнений переїздів день. Але радісно, коли бачиш, що не все так погано у нашій державі, як показують з телеекранів. Є чимало й позитивного...

Максим СОЛОНЕНКО.

Луцьк — Ківерці — Любомль — Шацьк.
Волинська область.

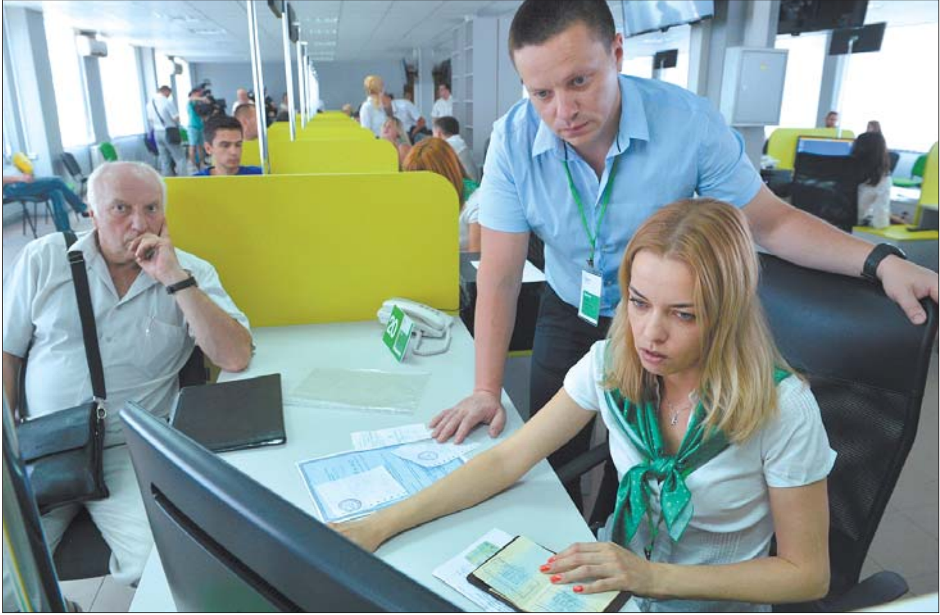
Фото автора.

«Затишок» — у Шацькому озерному краї користується популярністю.

ФОТОФАКТ

У Києві відкрився перший сервісний центр нового зразка. Він надає платні та безкоштовні послуги, що належать до компетенції МВС. Міністр внутрішніх справ Арсен Аваков повідомив, що це ще один крок на шляху реформи МВС, і також сказав, що протягом дев'яти місяців такі центри відкриються по всій Україні.

На знімку: Віктор Тимохін хоче встановити на автомобіль газобалонне обладнання. Говорить, що йому подобається у цьому центрі швидкість обслуговування та те, що всі послуги сконцентровані в одному місці. Його обслуговують завідувач сектору Віктор Хенкін та адміністратор-консультант Юлія Дацко.

Фото Олександра КЛИМЕНКА. Більше фото тут — www.golos.com.ua

Чому ціни впали, а громадяни того не помічають

У Запоріжжі оприлюднили статистику інфляції. Порівняно з тим само періодом 2015 року ціни в середньому впали на 0,6%. Проте пересічні запоріжці змін на краще не помічають. Бо значне підвищення комунальних тарифів відбувається мало не щомісяця, та й базар свою ціну тримає.

Лише трішки подешевшали картопля та буряк, а от помідори у томатному краю лише на день-два падали в ціні до семи гривень, тепер — знов 12—15 гривень за кіло. Схожа історія і з огірками — у пік збирання вирощених під плівкою плодів, їх продавали по 3,5—5 гривень, а нині — менше як за сім на ринку не знайдеш. Більш-менш стабільно тримається у ціні базарне молоко (7—8 гривень за літр), втім воно суттєво подорожчало у торговельних мережах. Стабільно дороге м'ясо, олія, а яйця навіть подорожчали. Ось-ось з'являться крупи нового врожаю, і навряд чи ціни на них хоч якось порадують покупців.

І ще статистика вказує, що інфляція в області уповільнилася до рівня 4,7 відсотка. Думається, що в цьому плані нас чекають нові й нові рубежі. Бо ще трохи, і задерті догори тарифи на вкрай неякісний, до речі, газ і тепло з холодними батареями вимагатиме для оплати за комуналку повної середньої по області зарплати чи пенсії.

У промтоварних рядах на окремих запорізьких ринках вже сьогодні пустують більше половини торгових місць. Покупця — видно за сто метрів! У продовольчих рядах ситуація краща, бо почався овочево-фруктовий сезон, і хтось щось на свої гроші знайти зможе. І статистика це все старанно фіксує. Чому ж її дані нікого не тішать?..

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

До художника-переселенця повернулося натхнення

У Миргородському краєзнавчому музеї відкрили персональну виставку Володимира Ягодинця (на знімку). ***Уродженець села Широкине, що на Донеччині, тривалий час працював енергетиком, водночас писав картини. На них — переважно краєвиди, пам'ятки архітектури та інші принади малої батьківщини. Та після того як на столичному Майдані пролилася кров Героїв Небесної Сотні, не наважувався взяти пензля до рук.***

Коли разом із дружиною Оленою переїхав на Полтавщину, в курортний Миргород, творче натхнення повернулося до митця. Він знову почав творити...

З першою персональною виставкою на новому місці вимушеного переселенця привітали представники міської влади, творчої інтелігенції, громадськості. І побажали, аби натхнення від митця вже ніколи більше на «тікало».

Василь НЕЇЖМАК.

Полтавська область.

Фото з сайту Миргородської міської ради.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

LifeNews припиняє мовлення на півострові

Один із рупорів кремлівської пропаганди, одіозний телеканал LifeNews припиняє трансляцію на території Криму з 19 липня. За інформацією «міністерства внутрішньої політики, інформації та зв'язку Криму», трансляцію програм телеканалу LifeNews буде припинено у зв'язку з розірванням договору між місцевою філією держпідприємства «Російська телевізійна та радіомовна мережа» і ТОВ «Медіа контент».

Михайло РУДЕНКО.

Крим.

Через людську недбалість згорів костел

Кимось випадково кинутий на пустирі недопалок призвів до повного вигоряння культової споруди у селі Преображенці на Херсонщині. Від цього недопалку спалахнула суха трава, а далі вогняний вал докотився до римо-католицького костелу. Він не працював, а його підлога була захаращена всяким непотребом, що теж миттю зайнялося.

Двоповерховий костел площею у півтисячі квадратних метрів гасили сім годин, але врешті він таки вигорів дощенту. Від перекидання полум'я на оселі селян врятувало тільки те, що костел від них відділяв стадіон, і палаючі тріски та сміття вітер відносив на поле.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.

Херсонська область.

ЦИФРА

500 тис. євро українських і фінських інвестицій отримала українська команда, що допомагає бізнесу і маркетологам створювати контент для соціальних мереж. Як повідомляє AIN. ua, на першому етапі стартап отримав 100 тис. євро для підготовки до запуску на ринку США.

Вл. інф.

На всіх вакцин не вистачить

До Сум нарешті привезли вакцини для щеплення дітей від хвороб. Їх у місті не було протягом тривалого часу. Однак забезпечать медикаментами далеко не всіх малюків, бо потребу задовольнили лише на 18 — 20%. Для щеплення маленьких сумчан від гемофільної інфекції доставили взагалі 950 доз. Це — лише 10 відсотків від потреби.

Спочатку препаратами забезпечать пільговиків: сиріт, інвалідів, дітей учасників АТО тощо. Зроблять щеплення також малюкам, що знаходяться в зоні ризику. Це — ті, кому досі не вкололи жодної профілактичної вакцини. Прищепити решту дітей обіцяють згодом, коли до Сум привезуть чергові порції вакцин.

Володимир ЧЕРНОВ.

Суми.

На придбання медобладнання для Центру дитячої кардіохірургії вже зібрано понад 775 тисяч гривень (УНН)

Польському шкільництву — двісті років

Цьогоріч виповнилося двісті років польськомовному шкільництву в Україні. Найстаріша, заснована ще у 1816 році у Львові школа №10 імені Святої Марії Магдалини, де навчається понад триста учнів, на практиці реалізує право польської національної меншини на навчання рідною мовою, збереження і культивування національних традицій.

Згідно з даними Міністерства освіти і науки України, кількість учнів, які навчаються польською мовою, відповідно до поданих батьками заяв, — 1 594; вивчають її як предмет — 26 301; вивчають мову факультативно чи в гуртках — 10 762. Лише на Рівненщині діє 11 національно-культурних товариств польського етносу.

У червні відбулося декілька подій, пов'язаних з перспективою подальшого розвитку полоністики в Україні та української мови у Польщі. Зокрема, Дрогобицька філія Інституту інноваційних технологій і змісту освіти Міністерства освіти і науки України та Спілка вчителів-полоністів України організували двотижневі курси підвищення кваліфікації для 67 вчителів-полоністів з України, розповів директор Дрогобицької філії Інституту інноваційних технологій і змісту освіти Міністерства освіти і науки України, голова Спілки вчителів-полоністів України Адам Хлопек **(на знімку)**. Новітніми авторськими методиками викладання ділилися викладачі польської мови, а також мовознавці з Підкарпатського центру післядипломної освіти вчителів у місті Жешув.

Катерина ГЛОДЯ,
заступник голови Центру польської мови та культури у м. Рівне.
Фото автора.

Підтвердили, що місто давніше

Місто Малин було засновано раніше, ніж вважалося досі. Такий висновок зроблено після досліджень розташованого там давньоруського городища. Проводила їх Житомирська археологічна експедиція Інституту археології НАНУ. В її складі працювали студенти історичного факультету Житомирського держуніверситету ім. Івана Франка. Вони брали участь у всіх видах археологічних досліджень — від розбивання території до вивчення знахідок. Загалом майбутні історики знайшли й опрацювали понад тисячу артефактів. З'ясовано, що Малин постав на місці укріплень, які існували раніше й були побудовані, за попередніми висновками, у VII—VIII століттях.

Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.
Житомирська область.
Фото з сайту університету.

Рівень знань знижується

У школах Тернопільщини намітилася тенденція до зниження рівня знань. Про це свідчить і цьогорічне зовнішнє незалежне оцінювання. Майже третина випускників не підтвердили річних оцінок, виставлених в атестаті. Дещо поліпшилася ситуація з вивченням української мови порівняно з минулорічною, а ось з математикою та історією України справи кепські. Значна кількість претендентів на золоті і срібні медалі не змогли їх отримати за результатами ЗНО.

Відповідальний за проведення ЗНО в області Юрій Шайнюк констатує: рівень знань дітей знижується. Звичайно, є випускники, які заробили 200 балів, але таких мало. У багатьох школярів немає бажання вчитися чи роблять вони це несумлінно. Значною мірою через надто ускладнені навчальні програми, які необхідно переглянути та виокремити головне.

Але це питання слід вирішувати на рівні України. А на рівні області через найгірші показники за результатами ЗНО звільнили з посади начальника відділу освіти Монастириської райдержадміністрації, ще двом керівникам райвно оголосили догани.

Людмила НАКОНЕЧНА.
Тернопільська область.

Контент для сайту отримував з фейкового акаунту

У Сєвєродонецьку співробітники СБУ припинили антиукраїнську діяльність фахівця з ІТ-технологій, який створив сайт терористичної спрямованості. Розділяючи сепаратистські «цінності», комп'ютерник спочатку створив свої сторінки в соціальних мережах і через них вів свою антиукраїнську пропаганду. Його активність було помічено. Якийсь користувач фейкового акаунту з Російської Федерації запропонував йому створити для антиукраїнської пропаганди повноцінний сайт.

Дотримуючись вимог конспірації, працюючи і вдома, і на робочому місці, комп'ютерник за три місяці створив такий сайт. Російський замовник щедро фінансував «проект». Контент для сайту адміністратор отримував з російських електронних ресурсів, створених у рамках інформаційної війни проти України.

Співробітники Служби безпеки припинили діяльність правопорушника. На початку липня його заскочили на робочому місці за комп'ютером з відкритою адміністративною панеллю антиукраїнського сайту. За фактом незаконної діяльності відкрито кримінальне провадження.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

Витягли з колодязя переохолоджених матір і сина

Трапилося це в прикордонному селі Соломонове біля Чопа. У п'ятиметровий колодязь упала 68-річна жінка. Викликали чопських рятувальників. На допомогу приїхали бійці відділення вогнеборців.

На час прибуття рятувальників у колодязі, окрім літньої жінки, перебував і її син, котрий кинувся рятувати матір. Рівень води у криниці був не більш як метр, тож люди могли стояти на ногах.

Спочатку витягли жінку та передали її медикам **(на знімку)**, а потім і її сина. За попереднім діагнозом, потерпілі отримали загальне переохолодження організму. Обставини цього випадку з'ясовують правоохоронці.

Василь НИТКА.
Закарпатська область.
Фото облДСНС.

Яхтсмени відроджують традицію «козацької» регати

У Дніпрі 15 липня дадуть старт масштабній регаті. Майже чотири десятки мандрівників на десяти яхтах попливуть до Одеси та назад, а дорогою зупинятимуться у знакових козацьких місцях, зокрема, Запоріжжі та Нікополі. Двотижневу подорож присвятять сучасним захисникам України.

Традиції влітку проводити регату шляхами запорозьких козаків уже не один рік. Проте з початком війни на сході країни звичай перервався. Цьогоріч його вирішили відродити. ОДА підтримала задум і разом з асоціацією воїнів АТО допомагає його реалізувати.

Галина НЕРЕТІНА.
Дніпропетровська область.

АНТИКОРУПЦІЯ

На держзакупівлях для Укрзалізниці розкрали двадцять мільйонів

Детективи Національного антикорупційного бюро України затримали заступника директора державного підприємства «Укрзалізничпостач» (нині філія Укрзалізниці «Центр забезпечення виробництва») — голову комітету з конкурсних торгів, а також начальника профільного відділу «Укрзалізничпостачу» — члена комітету з конкурсних торгів. Також затримано куратора учасників торгів, **інформує «Лівий берег».**

Як повідомляє пресслужба бюро, розкрито схему заволодіння державними коштами під час проведення «Укрзалізничпостачем» держзакупівель. Протягом 2015 року службові особи «Укрзалізничпостачу» разом із представниками суб'єктів господарювання штучно завищували вартість предметів закупівлі на суму понад 20 млн. грн. (ціна договору поставки майже 55 млн. грн.), забезпечували оплату, легалізували отримані кошти.

Затриманих підозрюють у скоєнні злочинів, передбачених ч. 5 ст.191, ч. 3 ст. 209 (легалізація (відмивання) доходів, отриманих злочинним шляхом) КК України.

Готуються клопотання про обрання підозрюваним запобіжних заходів.

Кримінальне провадження за фактом заволодіння державними коштами під час проведення держзакупівель детективи НАБУ почали в січні цього року.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...ще троє вінничан загинули на Донбасі

З початку липня Вінниччина втратила у зоні АТО трьох відважних захисників незалежності країни. Сьогодні у селі Копайгород Барського району проведуть в останню путь 38-річного Руслана Чоботаря. Призваний у квітні минулого року під час п'ятої хвилі мобілізації кулеметник батальйону «Київська Русь» вирішив продовжити службу за контрактом.

— Руслан загинув 8 липня під час обстрілу біля села Троїцьке на Луганщині, — розповів Анатолій Бичок, селищний голова райцентру Літин, де раніше проживав загиблий боєць. За словами співрозмовника, згорьованою залишилася 59-річна мати.

У районі Попасної обірвалося життя і 41-річного Ігоря Воловенка з села Новоселівка Гайсинського району. Він служив старшим оператором роти розвідки. Його мобілізували в зону АТО 13 липня 2015-го. Загинув 5 липня 2016-го. Без батька залишилося двоє малолітніх дітей. Провести з почестями в останню путь захисника країни разом з односельцями прийшли працівники Ладижинської ТЕЦ, де Ігор Воловенко працював до мобілізації.

Першого дня місяця не стало й 33-річного Романа Коваля з села Вищеольчедаїв Мурованокуриловецького району. Загинув біля Маріуполя. 8 липня мав демобілізуватися. Двоє маленьких донечок втратили татуся.

Висловлюємо щирі співчуття сім'ям і рідним загиблих героїв.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Друга хвиля надії

Немов шукачам старовини, сучасним людям доводиться відкривати в зрілому віці нові землі для проживання. Такі аналогії виникають під час спілкування з переселенцями, які вимушено покинули рідні місця через окупацію. Така доля громадян України, які не побажали змиритися з фактом анексії Криму й військового вторгнення «сусіда» на Донбасі...

Як жити там, де нас не чекали? Почати з нуля чи з мрії? А краще — з надії, яка завжди підкаже несподівані ідеї і рішення. Громадська організація «Кримська діаспора» на базі Простору переселенців (#IDP_Hub) у Києві за фінансової підтримки Міжнародного фонду «Відродження» реалізує другу хвилю проекту допомоги внутрішньо переміщеним особам і учасникам АТО в Києві в організації та розвитку власного бізнесу «Новий відлік-2». Спочатку набрали на навчання 100 осіб, однак, як і торік, організатори вирішили знову надати можливість навчатися більшій кількості людей. На початку червня до навчання підключилися ще 120 переселенців і учасників АТО із числа тих, хто зареєструвався раніше.

Олексій Іващенко — лікар-офтальмолог з Донецька. У доокупаційні роки Олексій працював у державних медустановах, проводячи, в тому числі, приватні консультації. Крім того, він займався науковою діяльністю та хірургією. До столиці Олексій приїхав з родиною у червні 2014 року. Коли підростає двоє дітей, рішення про переїзд із зони обстрілів у мирні місця батьки ухвалюють швидко. А починати життя з нуля — заняття для відважних. Труднощі очікують вимушено переміщених людей усюди: житло, робота, нестача грошей та інші турботи. Досвід приватних консультацій швидко став у нагоді, й тому виникло питання про те, як легалізувати діяльність. Самозайнятість в Україні «гармонійно» переростає в підприємництво. Сорока на хвості принесла інформацію про можливість одержання гранту на створення власного підприємства для переселенців. Олексій на той час налагодив співробітництво із приватними клініками Києва, де проводив консультації.

— Я вже думав про власний кабінет, однак для прийому і консультацій хворих необхідне спеціальне діагностичне обладнання. І ось потрапив на навчання в програму «Новий відлік-2», чому дуже радий. Багато нової інформації, та ще й можливість розвивати свою справа в нових умовах — це надихає. На додачу до навчання радує уважне ставлення до нас організаторів і тренерів. Усі прагнуть допомогти, дуже позитивно відбувається спілкування. Ментори компетентні, просто випромінюють бажання навчати й ділитися знаннями.

Яніна Кондратьєва із родиною приїхала з Горлівки до Києва теж улітку 2014-го. За професією вона педагог. У рідному місті викладала російську і англійську мови. Однак невдовзі учительську роботу Яніна змінила на цікавішій для неї турбізнес. Ще вдома почала експериментувати з продажами в мережах, створюючи інтернет-магазин товарів рукоділля і вишивки. Кілька років ця ідея існувала паралельно роботі, більше як хобі.

— Уже після переїзду до столиці, подолавши хвилювання, здійснивши не одну спробу «вбудуватися» в київське життя. І раптом усвідомила, що кращої перспективи для бізнесу, ніж мій магазин, не знайти. Ніша хендмейд добре розвивається, але нам ще є куди рухатися. І от вирішили структурувати свою діяльність, а для цього потрібні певні знання. Тепер вчуся в «Новому відліку» і дедалі краще розумію, навіщо потрібні звітність, управління та інші специфічні моменти підприємницької діяльності. Дуже цікаво й корисно.

Вчитися в програму «Нового відліку» приходять як новачки в бізнесі, так і доволі досвідчені фахівці. Бухгалтер із Донецька **Ольга Сєрова**, незважаючи на великий досвід практичної діяльності як головного бухгалтера в недалекому минулому, теж прийшла дізнатися про нові методи організації бізнесу.

— Тут так цікаво викладають начебто давно відомі для мене предмети, що я по-новому на все подивилися. Особливо сподобалися лекції Олега Мирянова, який дав мені, фахівцеві, свіжі дані з фінаналізу, наприклад. Як то кажуть, зайвих знань не буває. Ось ми із чоловіком зараз відкриваємо невелику станцію автосервісу, і нам усе цікаво, що пов'язано з розвитком приватного бізнесу.

Директор Програмної суспільної ініціативи нової України Міжнародного фонду «Відродження» **Станіслав Лячинський** у проекті від самого його початку. Адже дана ініціатива започаткована ще у квітні 2015 року, а всього було підтримано 4 подібні проекти в Києві, Харкові, Одесі та Львові.

— І відтоді 81 бізнес-проект в Україні успішно працює. Поки що ніхто з дистанції не зійшов, проекти досить вдало реалізуються. Це реальні люди, реальні долі, допомога. І головне — успішна модель. Гарна модель бізнес-інкубатора для тих людей, які прагнуть розпочати власну справу, опинившись у ненайпростіших життєвих умовах, — пояснив Станіслав Лячинський.

За словами керівника громадської організації «Кримська діаспора» **Анатолія Засоби**, проект «Новий відлік-2» насамперед дає людям можливість спілкування, налагодження зв'язків і нових контактів.

— Переселенці, які були змушені залишити окуповані території, по суті, перервали соціальні зв'язки. І одна з ключових проблем для них у нових місцях проживання — це пошук нових соціальних зв'язків і контактів, — зазначив керівник «Кримської діаспори».

Програма «Новий відлік-2»: проект допомоги внутрішньо переміщеним особам і учасникам АТО в Києві в організації та розвитку власного бізнесу» стартувала 24 березня 2016 року. Проект розрахований на 8 місяців. Із квітня по червень у проекті навчалося 220 учасників. До середини липня стануть відомі переможці конкурсу бізнес-проектів, які одержать гранти на розвиток бізнесу. Фонд грантів виділено в сумі 800 тис. грн. Переможці, яких орієнтовно буде 15 осіб, одержать фінансову підтримку від Міжнародного фонду «Відродження» у розмірі від 30 до 80 тис. грн. До нового року можна буде побачити результати проекту у вигляді нових підприємств, які добре працюватимуть.

Нагадаємо: 17 учасників проекту із двохсот переселенців, які пройшли навчання за програмою допомоги підприємцям ВПО у Києві в другій половині 2015 року, одержали гранти на створення та розвиток власного бізнесу на загальну суму 1 млн. грн. Підприємства успішно розвиваються.

Марія АЛЬОШИНА.

На знімку: вчитися в програму «Нового відліку» приходять як новачки в бізнесі, так і доволі досвідчені фахівці.

Фото автора.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Будинку, може, вже немає, а податок плати

Представники Фіскальної служби вимагають від мене, переселенця з Донецька, заплатити податок за земельну ділянку, на якій стоїть будинок, що залишився на окупованій території. Мені зателефонував представник Куйбишевської податкової інспекції м. Донецька з Маріуполя і вимагав заплатити податок на землю, на якій розташований мій житловий будинок, і безпосередньо за сам будинок. Останній, за перевіреними даними, істотно пошкоджений вибухами. У своєму будинку я не був уже два роки, тому навіть не впевнений, чи існує він фізично. Що мені з цим робити?

Микола Ч.

Харків.

Вимога фіскальних органів є правомірною. Законодавство України встановлює податок на нерухомість та плату за землю не за наявністю можливості користування майном, а за фактом володіння цим майном. Отже, сплачувати податок на нерухомість і плату за землю доведеться, навіть якщо це майно покинуте, можливо, зруйноване або «експропрійоване». Таким порядок залишиться, допоки Верховна Рада України не змінить умови оподаткування зазначеного майна, яке перебуває на тимчасово окупованій, непідконтрольній Україні території. А це варто зробити, оскільки дії, які підпадають під визначення «тероризм», обмежуються правами власності наших громадян. Не зайвим буде нагадати, що відповідно до ст. 19 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» відшкодування шкоди, заподіяної громадянам терористичним актом, провадиться за рахунок коштів державного бюджету України. А сама шкода може також виникнути від відсутності об'єктивної можливості користуватися своїм майном, зокрема, нерухомістю.

Проте в оподаткуванні нерухомого майна є деякі особливості, які, можливо, дають змогу не платити податок на майно переселенцю.

По-перше, відповідно до ст. 266.2.2 Податкового кодексу України (ПКУ) не є об'єктом оподаткування житлова нерухомість, непридатна для проживання, зокрема, у зв'язку з аварійним станом, визнана такою згідно з рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаної територіальної громади, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад. Отже, якщо довести (а це можна зробити і в суді в порядку встановлення так званого юридичного факту), що будинок зруйновано, і його використання для проживання неможливе, то і платити податок не доведеться.

По-друге, місцеві ради можуть встановлювати пільги з податку, що сплачується на відповідній території, з об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості (ст. 266.4.2 ПКУ). Це означає, що рішенням місцевого органу самоврядування для об'єктів нерухомості, які перебувають на непідконтрольній українській владі території, можуть встановити нульову ставку податку. Отже, треба дізнатися, чи немає такого рішення.

По-третє, телефонний дзвінок з податкової (фіскальної) служби не є підставою для відвідування банку для здійснення відповідних платежів. Відповідно до ст. 266.10.1 ПКУ податкове зобов'язання за звітний рік з податку сплачується фізичними особами — протягом 60 днів з дня вручення податкового повідомлення-рішення. А таке податкове повідомлення-рішення має містити відповідні платіжні реквізити, зокрема органів місцевого самоврядування за місцем перебування кожного з об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, і надсилатися (вручатися) платнику податку контролюючим органом за місцем його податкової адреси (місцем реєстрації) до 1 липня року, що настає за базовим звітним роком (ст. 266.7.2 ПКУ). Отже, якщо вам не надійшло (не вручено) податкове повідомлення-рішення, то формально підстав платити податок не виникає.

Щодо земельного податку, то ПКУ також встановлює певні особливості щодо процедури його сплати. Так, ст. 281 кодексу визначено, що від сплати земельного податку звільняються: інваліди першої і другої груп; фізичні особи, які виховують трьох і більше дітей віком до 18 років; пенсіонери (за віком); ветерани війни та особи, на яких поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»; фізичні особи, визнані законом особами, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи.

Сплата фізичними особами сум податку проводиться так само, як і податку на нерухомість, — на підставі нарахованого контролюючими органами платникові до 1 липня поточного року та виданого податкового повідомлення-рішення.

Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Це може бути будь-яка, не комуністична і не імперська, назва

ДИСКУСІЯ

Закон про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки продовжують втілювати в життя. А відтак не згасають дискусії з приводу перейменування тих чи інших населених пунктів. Одна з них проходила на майданчику Українського кризового медіа-центру, де експерти говорили про нове ім'я для Кіровограда.

«Закон про декомунізацію не передбачив деколонізації, — зауважив Володимир Панченко, професор Національного університету «Києво-Могилянська академія». — Саме тому тепер можуть повертатися імена, які мають імперське навантаження. Спроби перейменувати Кіровоград у Єлисаветград — хороший цьому приклад». Топоніміка, на думку фахівця, є символічним позначенням території, а отже, має політичне значення. Саме тому Українська православна церква (Московського патріархату) зайняла таку активну позицію з приводу Єлисаветграда, адже ця назва повністю відображає ідею «руського міра», переконаний він.

Віктор Брехуненко, професор Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського, зазначив, що процес декомунізації яскраво виявив позицію різних груп населення. «П'ята колона» намагалася зупинити цей процес, — сказав він. — Коли не вийшло, вони вирішили: якщо неможливо зупинити перейменування, то необхідно розвернути в бік, який не відображає нічого українського, щоб назви нічого не збуджували в історичній пам'яті населення. Такі собі абрикосові, степові, вишневі та інші населені пункти». Супротив із приводу перейменування Комсомольська на Полтавщині в Горішні Плавні був штучним, вважає науковець, адже після голосування у Верховній Раді всі протести стихли.

Під час дискусії Володимир Панченко висловився за те, що громадськість не завжди повинна мати останнє слово у таких загальних питаннях. Натомість Галина Яворська, головний науковий співробітник Національного Інституту стратегічних досліджень, наголосила на необхідності працювати з місцевими громадами. «Вони мають усвідомити загальнонаціональний інтерес, пов'язаний з новими назвами», — пояснила вона. Подібну теорію висунула й теоретик урбанізму, доцент кафедри культурології Національного університету «Києво-Могилянська академія» Світлана Шліпченко. На її думку, ми маємо вивчати та переосмислювати минуле і, не відвертаючись від болючих питань, навчитися брати на себе відповідальність. «Необхідно проаналізувати минуле, щоб розібратися, хто ми є, аби рухатися в майбутнє. Не можна просто ділити на жертву та ката — це інфантильна позиція», — зазначила вона.

Цікавою була думка Ольги Кирилюк, доцента кафедри української мови Кіровоградського державного педагогічного університету ім. В. Винниченка. Перейменування Кіровограда — це питання національної безпеки, переконана вона. Місцева влада, мовляв, чинить шалений опір будь-якій українській назві тому, що «перебуває під контролем місцевих проросійських олігархів». На думку голови громадської організації «Спільна Дія», координатора ініціативи «Українському місту — українську назву» Ірини Малик, процес із перейменуванням Кіровограда необхідно якнайшвидше завершити. «Це може бути будь-яка українська назва: Інгульськ, Кропивницький, Златопіль тощо, головне — щоб не комуністична або імперська», — підкреслила вона. А версія про фортецю святої Єлисавети, наголосила фахівець, не витримує жодної критики, адже йдеться про російське військове формування.

«У стінах фортеці святої Єлисавети чинили військовий трибунал над козаками. Саме там провели найсумнішу військову операцію — знищили Запорізьку Січ. Тоді занапастили державні інституції та місцеве самоврядування, нині на сході робиться те саме», — зауважила І. Малик.

Інфографіку з приводу перейменування Кіровограда розміщено на сайті www.golos.com.ua.

Вл. інф.

В оподаткуванні нерухомого майна є деякі особливості, які дають змогу не платити податок переселенцю

Життя після АТО: пісня із фронту, творчість і робота

Кажуть, що учасникам АТО по поверненні не так легко знайти нову справу або повернутися до звичної. Але багато з них спростовують цю поширену думку. Пісня, народжена в АТО, та гра у гурті, картини бісером із патріотичним мотивом, викладацька та громадська робота — такий нині рід занять цих чоловіків, що не вагаючись стали на захист країни. Що допомагає їм, та що вони готові сказати іншим?

Улюблені мотиви Владислава Кураленка — патріотичні.

Фото зі сторінки на Фейсбук Владислава КУРАЛЕНКА.

Їх «Срібне місто»

Для колишнього розвідника — коригувальника 93-ї окремої гвардійської механізованої бригади, мешканця Кам'янского (Дніпродзержинськ) Андрія Касенюка антидепресантом завжди була музика. Гітарист гурту «SilverTown» потрапив у АТО із третьої спроби, у лютому 2015-го, під час четвертої хвилі мобілізації. В його військовій біографії, зокрема: Піски, Авдіївка, Красногорівка. Демобілізувався він 30 березня 2016-го. Зі сходу Андрій привіз пісню «Україна — це ми» — її колектив виконував на фестивалі «Пісні, народжені в АТО», що відбувся в Дніпрі у травні цього року. Історія композиції почалася із того, що чоловік знайшов гітару на Донеччині. «Вона валялась під КамАЗом, мастило на неї крапало. Забрав, спочатку спитавши, чи вона нікому не потрібна. Трошки привів інструмент до ладу, попросив дружину надіслати струни. Грав поволі, «заважав хлопцям спати» (вдень ми відпочивали потроху, оскільки воювати доводилося в основному вночі)», — згадує музикант. За його словами, аби боєць не бриньках просто так, пісню «змусив» написати командир. Останній, до речі, став її співавтором, адже йому належить один рядок.

На фестиваль гурт потрапив випадково. Про те, що планується подібний захід, Андрію написав товариш із роботи. «Сходив до нас у міськраду, там залишив свої дані, а вже ввечері надіслали посилання на Фейсбук. Заповнив заявку, відправив, і почалось», — каже хлопець. До речі, композицію колектив, який грає важку музику, представив в акустичному форматі. Невдовзі буде готова фінальна версія пісні, вже у звичній для гурту манері.

Музика, якою він займається із 14 років, вивчившись самотужки, завжди поліпшувала Андрієві настрій. Нині він продовжує грати у складі «SilverTown». Колектив з'явився у 2012 році, у ньому тоді зібралися учасники декількох відомих місцевих гуртів, що розпалися. Торік музиканти врешті знайшли чудового вокаліста. Хлопці, з якими Андрій грає, кажуть, що той, навіть перебуваючи у АТО, турбувався, аби колектив збирався і продовжував репетиції.

Колишній боєць працює електрозварником на Дніпродзержинському коксохімічному заводі, підробляє діджеєм, заочно навчається у місцевому технічному університеті. Хлопцям же, що повертаються із АТО, Андрій бажає у мирному житті пробувати щось нове. «Стріляти ми навчилися, тож і щось інше зробити зможемо», — каже він.

Андрій Касенюк — гітарист гурту «SilverTown».

Фото із архіву гурту.

Сімейна майстерня добровольця

У житті дніпрянина Владислава Кураленка був Євромайдан, потім — чергування на блокпостах у Дніпропетровській області. У квітні-травні 2014 року, коли почали розгортатися події на сході країни, він пішов у військкомат. Але через медичні обмеження там відмовили. Тож Владислав зібрав речі та поїхав у ДУК «Правий сектор». Перші бої були під Карлівкою, потім — аеропорт, Піски. Після повернення із зони АТО (а це було у березні 2015-го) чоловік почав шукати роботу, але через «дірку» у трудовому стажі у півтора року влаштуватися було складно. Робити ж крок назад Владислав не хотів.

Із бісером він почав працювати рік тому. Попросив дружину Яну, яка вишивала для себе, показати, як це робити. Та спочатку відмовлялася, але потім навчила. Звичайно, не все вдавалось одразу. Найскладніше, за зізнанням майстра, було, коли плуталася нитка. «І робота літала, але вийдеш на кухню, походиш, заспокоїшся, розплутаєш нитку та продовжуєш» — розповідає Владислав.

А сімейна майстерня «Вишивка для доброї справи» починалася з того, що пара виробляла невеличкі картини у подарунок для друзів, знайомих. Ті врешті поцікавились, чому б не продавати роботи. Спочатку родина відмовлялася, але згодом почала викладати картини на Фейсбук. Нині обсяги вже значно більші — сім'я майстрів удвох ще справляється, але можливості розширюватися поки що не має. Парі зараз надходить багато замовлень із-за кордону — Німеччини, Італії, нині — із Швейцарії. Декілька робіт поїхали до Америки. Якщо спочатку це були виключно картини, то нині у сімейній майстерні роблять одяг, вироби із алмазної мозаїки, стрічок (останнє — творчість дружини). Час від часу частину коштів від проданих картин родина віддає у благодійний фонд «Добродій» на лікування діточок. А ще Владислава запрошують на майстер-класи до школярів. Щодо нової справи, то чоловік згадує, що все починалося не тільки через відсутність роботи, а й як певна арт-терапія. Він підрахував, що на день пришиває десь 3—3,5 тисячі бісеринок. Виходячи із цього, майстер визначає, скільки часу знадобиться на ту чи іншу картину. Улюблені ж мотиви — патріотичні.

Владислав Кураленко не виключає для себе і інших можливостей щодо працевлаштування. Він був одним із тих, хто пішов на перший бізнес-тренінг в Дніпропетровській ОДА. На переконання чоловіка, потрібно вчитися жити мирним життям. «Треба зробити крок через пережите, адже у тебе є родина. Потрібно для себе зрозуміти, що досить воювати», — каже він.

Екологія, «воєнка», «20-й легіон»

Мешканець Дніпра Дмитро Кошка теж потрапив у АТО не без непорозумінь, із другої спроби по другій повістці. І хоча була можливість залишитися нести службу у райвійськкоматі, хлопець обрав службу у 20-му батальйоні тероборони «Дніпропетровськ» (із часом він став 20-м мотопіхотним батальоном 93-ї ОМБр). За військовою спеціальністю був танкістом, але оскільки набирали піхоту, легким рухом пера став командиром взводу. У його житті були: Маріуполь, Красногорівка, Мар'їнка, Авдіївка. Він отримав осколкове поранення ніг на блокпосту під Мар'їнкою. Лікувався, потім повернувся у батальон. За героїзм був удостоєний нагороди — ордена ім. Богдана Хмельницького III ступеня. Демобілізувався Дмитро 11 травня 2015 року. У вересні повернувся до роботи на кафедрі екології Національного гірничого університету. Окрім того, атовець рік на чверть ставки, за невеличку зарплатню (приблизно 600 гривень на місяць за сім годин викладання по суботах) працює на військовій кафедрі свого вишу. Туди він попросився сам. Каже, що потрібно передавати досвід. Він сам колись відвчився тут, отримавши звання молодшого лейтенанта. «Коли лежав у госпіталі, однокурсниця надіслала повідомлення, згадавши, що під час навчання в університеті питала, навіщо потрібна «воєнка». Відповідав: а якщо війна, хто батьківщину захищатиме? І ніхто не міг подумати, що таке справді може трапитись». Нині Дмитро, як викладач, намагається змінити ставлення студентів до життєвих питань, зокрема, до питання корупції.

Зараз атовець також є в. о. керівника ГО «20-й легіон» (створена у квітні 2015 року), яка допомагає отримати землю демобілізованим бійцям. Громадська організація також нині шукає кошти під цікавий проект будівництва економічних будинків із екологічної сировини, площу яких можна буде розширити залежно від потреб власника — проекти таких споруд вже є.

На думку Дмитра Кошки, після демобілізації більше можливостей закривається, аніж відкривається. Учасники АТО, за його спостереженнями, ідуть у громадські, силові структури, політику, стають волонтерами. Багато із них повертається назад до армії. «Але я відразу налаштовував своїх хлопців, аби не чекали, що по поверненні їх усі вважатимуть героями. І багато з них це розуміли», — каже він. До речі, до того як потрапити на війну, Дмитро, окрім викладання, заробляв фотографією, зокрема, на весіллях. Але після повернення душа до цього вже не лежить.

Дмитро Кошка повернувся до роботи в НГУ.

Фото автора.

Віднайти світ

Як каже Світлана Дорошенко, психолог психологічної кризової служби Дніпра, у людей, що повернулися із АТО, змінюється система цінностей. Вони починають по-іншому ставитися до багатьох речей, зокрема, до грошей, їхньої ваги у житті. Тож можна зрозуміти, чому захисники України шукають нову діяльність. І це для психологів зазвичай добрий знак.

Багато демобілізованих бійців повертаються на колишнє місце роботи. Проте, за словами Світлани Дорошенко, не всі вони з тих чи інших причин знаходять порозуміння у колективі, адже наші захисники подорослішали значно швидше, ніж суспільство.

Щодо творчості, то психолог вважає, що вона має певний терапевтичний ефект. Наприклад, завдяки такій вдумливій роботі, як вишивання або малювання, колишні атовці заново віднаходять світ, складають зруйнований світ.

Галина НЕРЕТІНА.

Дніпропетровська область.

ФАКТ

Захисникам Вітчизни — турботу

За родинами загиблих воїнів АТО закріплять кураторів від районних адміністрацій. Відповідне доручення «Про забезпечення вирішення невідкладних питань соціального захисту родин загиблих учасників антитерористичної операції» підписав голова ХОДА Ігор Райнін.

Згідно з дорученням, представники районних адміністрацій і міських рад області, яких призначать відповідальними за потреби родин загиблих учасників АТО, особисто відвідуватимуть своїх підопічних, з'ясовуватимуть їхні нагальні потреби та допомагатимуть вирішувати проблемні питання.

Голови райдержадміністрацій вже визначили представників, які будуть призначені відповідальними. Список кураторів затверджений дорученням голови ХОДА. Особистий контроль над вирішенням питань соціального характеру родин загиблих воїнів Ігор Райнін поклав на голів РДА.

Крім того, голова ХОДА підписав доручення про проведення місячника «Дні здоров'я» для учасників антитерористичної операції. Ігор Райнін доручив головам РДА забезпечити 100% охоплення демобілізованих медичними оглядами й, за необхідності, потрібним лікуванням.

Для цього керівники районів мають провести належну інформаційно-роз'яснювальну роботу серед учасників АТО про можливість проходження медоглядів, курс психологічної реабілітації та забезпечення санаторно-курортним лікуванням.

Також, відповідно до доручення, керівники районів повинні вжити заходів для підвищення кваліфікації психологів, які беруть участь у роботі кабінетів реабілітації. Спеціальні кущові заняття для психологів організує Департамент охорони здоров'я ХОДА. Крім того, голова облдержадміністрації доручив керівникам РДА вжити заходів щодо належного фінансування санаторного оздоровлення та зубопротезування бійців.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Дністер допомагає реабілітуватися воїнам

Громадська ініціатива «Данастріс-Альтернатива» запрошує учасників АТО разом із сім'ями поплавати Дністром на оригінальному плоті, виготовленому з пластикових пляшок. Його площа — 50 квадратних метрів. Пліт «працюватиме» у формі мандрівного табору, без чіткого графіка. Де захочуть мандрівники, там і зупинятимуться. Можна порибалити, можна побувати на екскурсіях визначними місцями: замками, печерами, скельними храмами, музеями на берегах Дністра. Фінансово підтримуватимуть поїздку тернопільські ресторатори та підприємці. Торік таким чином відпочили та реабілітувались понад 200 учасників АТО із сім'ями.

Одночасно на плоту може перебувати 10—15 осіб разом з персоналом. Подорож нестиме і пропагандистський характер, адже члени громадської ініціативи «Данастріс-Альтернатива» переконані, що тi, хто намірився збудувати на верхньому Дністрі каскад гідроелектростанцій, навряд чи залишать свій задум, адже йдеться про величезні прибутки. Під впливом громадськості та виступів ЗМІ вони притихли лише на деякий час. Робляться спроби задобрити обіцянками і дрібними подачками жителів придністровських сіл, громади яких мають вирішувати: надавати чи ні дозвіл на будівництво на своїй території гідроелектростанцій та водосховищ. Тому учасників сплавів просять, окрім того, що насолодитися привабливістю національного парку «Дністровський каньйон», стати на його захист. Поплавати на плоті можуть не лише учасники АТО, а й усі бажаючі. З собою потрібно мати лише намети, спальні мішки, продукти для приготування їжі, фінанси на поточні витрати. Оплачувати мандрівку не потрібно.

Людмила НАКОНЕЧНА.

Тернопільська область.

Те, що у нас називають відходами, на Заході — корисний продукт

Загальновідомо, що попіл, який залишається від спалювання деревини, — гарне добриво та дезінфікуючий матеріал. А яка користь від вугільної золи? З'ясовується, спектр її використання — так само широкий. Проте здебільшого ці промислові відходи у нас складуються на промислових майданчиках теплових електростанцій. Про шлакові гори говорять як про загрозу довкіллю. Натомість у Європі те, що залишається від спалювання вугілля на електростанції, розглядають не як відходи, а як побічний продукт. І він знаходить своє застосування — як цінна мінеральна сировина, наприклад, у дорожньому та промисловому будівництві.

Чи можливо налагодити таку саму переробку в Україні, щоб поступово ліквідувати золовідвали теплових електростанцій та рекультивувати земельні ділянки під ними? Такий локальний досвід уже є, в чому переконалися журналісти під час прес-туру на ДТЕК Курахівську ТЕС та фабрику з переробки мікросфери у Дружківці (Донецька область).

Майже як золото

Щороку тільки на одній Курахівській станції спалюються в середньому 3 мільйони тонн вугілля та утворюється 465 тисяч кубометрів золошлакових відходів. Ці відходи поки що вимушені накопичувати на двох золовідвалах — Терновському та в балці Суха. Із цієї маси суто шлак становить 5 відсотків (народна назва — «жужалка», матеріал для посипання доріг узимку). Решта 94,8 відсотка — зола, а 0,2 відсотка — так звана мікросфера, дуже цінний продукт. Його використовують, приміром, у спеціальних розчинах при бурінні нафтових свердловин, додають під час виготовлення куль для боулінгу чи дошок для серфінгу.

Процес збирання золи з умістом мікросфери нагадує намивання золота. Робітники з лопатами, стоячи по коліно у воді, відділяють фракцію **(на знімку)**.

— Мікросфера — це легка фракція сухої золи, яка плаває на поверхні золовідвалів. Розташування золовідвалів залежить від природних умов території. Легку мікросферу прибиває то до одного берега, то до другого, часто в таких місцях використання механізмів неможливе. Тому процес проходить вручну, і це типово для багатьох країн, — коментує операційний директор бізнесу із золошлакових матеріалів компанії UMG Андрій Гаранін.

Дбайливо зібрану мікросферу сушать та очищують від домішок на підприємстві UMG у Дружківці. Рідкісні компоненти мають попит у різних галузях. Тим часом золу, яка становить левову частку вмісту відвалів, найдоцільніше використовувати в будівництві, насамперед шляховому — замість піску чи цементу. Плюсів для природи від цього одразу кілька. По-перше, звільняються території, зайняті сьогодні під промислові відходи. По-друге, заощаджуються ресурси: для виробництва матеріалів не потрібно видобувати природні копалини, адже кожен кар'єр, кожен цементний завод — це також шкода довкіллю.

Енергетики нині чи не єдині, хто наполегливо просуває технологію використання дешевих і якісних золошлаків для будівництва, приміром, доріг в Україні. Економія при заміні природних щебеню, грунту та піску золошлаками становить до 30 відсотків.

Енергетична компанія обрала пілотні ділянки доріг у Львівській, Івано-Франківській областях, де ремонт здійснюється з використанням матеріалів із золошлаків. Так промисловці прагнуть продемонструвати переваги своєї сировини. Проект реалізується спільно із західними партнерами.

ДОВІДКОВО

В Україні працюють 14 теплових електростанцій загальною потужністю 27 700 МВт.

Загальний обсяг золошлакових відвалів, уже накопичених на ТЕС, — 400 мільйонів тонн. Щороку він збільшується на 10 мільйонів тонн.

До таких рішень підштовхує не лише економічна доцільність, а й європейська директива про відходи 2008/98/ЄС. «У Європі використовують до 95 відсотків таких відходів, — зазначає менеджер з екологічної безпеки ДТЕК Енерго Тетяна Завгородня. — Згадана директива — частина європейського законодавства, яку ми повинні запровадити. Адже наші західні партнери дуже чутливі до питань охорони довкілля. Наприклад, перед тим як інвестувати, проводять у тому числі екологічний аудит».

Двобічний рух

Збереження навколишнього середовища може створити конкурентні переваги для цілої країни, кажуть експерти. «Проте відсутні стимулюючі механізми. Закон про відходи говорить, що потрібно їх утилізувати, але не більше. Механізмів, які б стимулювали споживача в Україні використовувати продукти переробки, немає», — додає співрозмовниця.

Експерти зазначають: для широкого використання золошлакових відвалів, приміром, у будівництві, без державної політики не обійтися. Крім того, шляховики повинні знати про переваги вторинних матеріалів й усвідомлено обирати найкращі. Нині, на жаль, панують консерватизм і небажання змінювати традиційні схеми. Локальних позитивних прикладів замало. Рішення проблеми лежить у трикутнику «Мінпромполітики—Мінприроди—Укравтодор». Від позицій і конкретних дій цих відомств залежить, бути чи не бути масовій переробці золовідходів, масовому будівництву сучасних автошляхів та виробництву інших будматеріалів із відходів.

«Рух у цьому напрямку повинен бути двобічним. З одного — наші зусилля, як енергетичної компанії. З другого боку — наявність державної стратегії і політики у питанні поводження з вторинною сировиною, зокрема, певних механізмів стимуляції використання таких ресурсів. Так, досвід переробки золошлакових відходів доводить, що в багатьох випадках вони є кращими, ніж природні копалини. Існує низка якісних, екологічних та цінових переваг, які дають змогу успішно застосовувати цей продукт у різних галузях промисловості», — наголошує Тетяна Завгородня.

Експертна думка

А яка ситуація з переробкою золовідвалів ТЕС у цілому в країні? Коментує кандидат біологічних наук, докторант, доцент кафедри охорони праці і навколишнього середовища Київського національного університету будівництва й архітектури Тетяна ТКАЧЕНКО:

— Нарівні з такими основними джерелами утворення й накопичення великотоннажних твердих промислових відходів, як підприємства гірничовидобувної (особливо вугледобуток і вуглезбагачення), металургійної й хімічної галузей, стабільне місце посідає теплоенергетика з її золошлаковими відходами.

Тому поблизу великих теплоенергетичних комплексів, які працюють на твердому паливі, актуальним є залучення до техногенного кругообігу вторинних ресурсів (золи і шлаку). Основним традиційним напрямком у цій галузі є використання золошлакових відходів:

- як компонента у виробництві портландцементного клінкера;
- як замінювача частини піску під час виробництва силікатної цегли й бетону;
- як сировини для виробництва легких заповнювачів у будівництві.

Використання таких відходів — одна з найбільш актуальних проблем промисловості України. Це можливо шляхом видалення чи вилучення із золи цінних компонентів і використання золи, яка залишилася, в будівельній індустрії і виробництві добрив.

Ліна КУЦ.
Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

Машиніст енергоблоку Альберт Мамик.

На слов'янському напрямку супротивник готує спалах бойових дій

Проросійські військові формування продовжують обстріли українських позицій по всій лінії розмежування. При цьому дедалі частіше використовується заборонене Мінськими домовленостями великокаліберне озброєння. Основна сила удару супротивника за останню добу (дані штабу АТО на 12.07) припала на донецький і маріупольський напрямки. Як повідомив прес-офіцер сектору «М» Віталій Кирилов, найнебезпечнішими залишаються Широкине, Мар'їнка й Красногорівка... Українські військові відкривали вогонь у відповідь, щоб зупинити обстріли своїх позицій. «Є фіксація обстрілів житлових масивів», — констатував він.

У штабі АТО обстріли пов'язують із підвезенням нових боєприпасів. Крім того, за даними розвідки, бойовики виводять у РФ колони техніки для ремонту.

Одночасно серед бойовиків поширюється інформація про активізацію з 14 липня бойових дій на слов'янському напрямку. **Про це йдеться в повідомленні пресслужби ГУР Міноборони.**

Зазначається, що супротивник підтримує боєздатність військ, проводить посилення й заміну передових підрозділів, поповнення боєкомплекту й палива, а також удосконалює фортифікаційне обладнання позицій.

Так, у напрямку Попасної передові підрозділи 6-го окремого мотострілецького полку (Стаханов) 2-го АК (Луганськ) ЗС РФ у районі Калинового посилено двома мотострілецькими ротами й вогневим взводом зі складу гаубичного артилерійського дивізіону полку. Проведено ротацію передових підрозділів 4-ї окремої мотострілецької бригади (Алчевськ) 2-го АК.

Крім того, **у ГУР повідомляють**, що в районі Горлівки проведено ротацію підрозділів 3-ї окремої мотострілецької бригади (Горлівка) 1-го АК (Донецьк) ЗС РФ і вжито заходи з інженерного обладнання переднього краю: «Триває поповнення боєприпасами передових підрозділів 11-го окремого мотострілецького полку (Макіївка) 1-го АК, а також мотострілецького батальйону, гаубичного артилерійського й гаубичного самохідного артилерійського дивізіону 3-ї окремої мотострілецької бригади».

У Волноваському районі з Оленівки до Докучаєвська переміщено мотострілецький взвод і вогневий взвод гаубичної артилерійської батареї зі складу 5-ї окремої мотострілецької бригади (Макіївка) 1-го АК і три паливозаправники.

Також до Красноармійського переміщено вогневий взвод гаубичної артилерійської батареї зі складу 9-го окремого штурмового мотострілецького полку морської піхоти (Новоазовськ) 1-го АК і три паливозаправники.

«Триває ведення розвідки з метою уточнення змін у бойових порядках на передньому краї й у тактичній глибині оборони сил АТО. Зафіксовано сім безпілотних літальних апаратів на слов'янському, донецькому й маріупольському напрямках», — **інформує ГУР Міноборони.**

Водночас зазначається, що супротивник не припиняє спроб дискредитувати сили АТО, у тому числі шляхом провокування українських підрозділів на відкриття вогню у відповідь під час перебування на передньому краї представників Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ: «Володіючи достовірною інформацією про переміщення співробітників місії, за 40—60 хвилин до їхнього приїзду супротивник здійснює провокаційні обстріли наших позицій, щоб викликати вогонь у відповідь».

У пріоритеті — контакти

Також у Києві єврокомісар Й. Ган взяв участь у сьомому неформальному діалозі глав та представників зовнішньополітичних відомств країн «Східного партнерства» (Україна, Грузія, Молдова, Білорусь, Вірменія та Азербайджан) під головуванням міністра закордонних справ України Павла Клімкіна. В ході зустрічі було обговорено питання безвізового режиму для нашої держави та ущільнення зв'язків між країнами в багатьох сферах.

«Ми говорили про міжлюдські контакти, в цьому плані зробили акцент на важливості спрощення, а головне — лібералізації безвізового режиму. Але мова йде, звичайно, не тільки про безвізовий режим, а і про контакти між молоддю, між студентами, між бізнесменами, між науковими колами, між усіма, хто складає основу нашої взаємодії», — зазначив Павло Клімкін під час прес-конференції за результатами перемовин представників країн—учасниць «Східного партнерства».

Крім того, голова зовнішньополітичного українського відомства повідомив, що з Й. Ганом обговорив необхідність скасування для наших громадян плати за роумінг у разі відвідування країн—членів Європейського Союзу.

Також під час прес-конференції П. Клімкін зазначив, що Росія блокує виконання Мінських угод: «Ми маємо проблему з небажанням Росії виконувати будь-які домовленості в безпековій сфері. Росія це робить абсолютно свідомо, щоб у результаті створити квазіросійський протекторат на Донбасі і намагатися цей протекторат інтегрувати за своєю логікою назад в Україну, щоб таким чином її зруйнувати».

Юлія ЯЩУК.

Спостерігачів ОБСЄ зацікавив хід децентралізації в одеській глибинці

Децентралізація в Саратському районі Одеської області стала причиною візиту представників Спеціальної моніторингової місії ОБСЄ — Хейді Котамакі, Родена Градецкі й Наталі Чешенко. У рамках поїздки їх ознайомили із пропозиціями в перспективний план формування територіальних громад області.

Згідно з цими пропозиціями, у Саратському районі планувано створення чотирьох об'єднаних територіальних громад. Однак, як зауважив голова районної ради Борис Райнов, зазначений перспективний план є швидше оптимальною моделлю об'єднання, що передбачає найбільш рівномірний розвиток громад — економічний, соціальний та інфраструктурний. Таке об'єднання буде найменш болючим і найбільш прийнятним у разі, якщо громади самі добровільно не об'єднаються, і реалізацію цього завдання через зміни в законодавство візьме на себе держава. Адже сьогодні, відповідно до законодавства, об'єднання є добровільним. А реальна ситуація така, що громади різних населених пунктів не хочуть об'єднуватися. Особливо це стосується великих сільських рад із доволі великою кількістю жителів і землі, яких немало в Саратському районі. В умовах збільшення бюджетного ресурсу протягом останніх двох років такі села, як, наприклад, Зоря, Плахтіївка, Новоселівка та інші, відчули себе самодостатніми й спроможними самостійно вирішувати свої проблеми.

— У будь-якому разі ми розуміємо й чуємо своїх людей і залишаємо за ними право приймати рішення про об'єднання громад, — зазначив голова районної ради Борис Райнов.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

Військова допомога з Оттави

Україна та Канада розвиватимуть співробітництво у військовій, військово-технічній та оборонній галузях. Про це нещодавно заявив начальник Генерального штабу ЗС України генерал армії України Віктор Муженко на спільному брифінгу зі своїм канадським колегою чотиризірковим генералом Джонатаном Вансом.

Відбулося це в рамках робочої поїздки В. Муженка на Львівщину у Міжнародний центр миротворчості та безпеки (МЦМБ) Національної академії сухопутних військ імені П. Сагайдачного.

У Регіональному медіа-центрі Міністерства оборони України зазначили, що канадський військовий під час візиту до нашої держави ознайомився із умовами служби та роботи своїх підлеглих військовослужбовців, які беруть участь у діяльності «Об'єднаної багатонаціональної групи з підготовки — Україна» (JMTG-U) як інструктори. Зокрема, високоповажний гість мав нагоду спостерігати за діями канадських інструкторів під час тактичного заняття з українськими військовослужбовцями та ознайомитись із інфраструктурою і навчально-матеріальною базою МЦМБ, зразками техніки та озброєння Сухопутних військ ЗС України.

«Ми задоволені побаченим — як у плані інфраструктурного розвитку тренувального центру на Львівщині, так і в плані співробітництва та взаємної підтримки наших військовослужбовців, які працюють разом під час курсу в МЦМБ. Канада — одна з країн, яка демонструє послідовну політику щодо підтримки України», — наголосив В. Муженко під час брифінгу.

Христина ГОРОБЕЦЬ.

Львівська область.

На знімку: В. Муженко (праворуч) **та Дж. Ванс** (ліворуч) **під час міжнародної зустрічі військовослужбовців.**

Фото підполковника Володимира СКОРОСТЕЦЬКОГО (Регіональний медіа-центр Міністерства оборони України).

Кожній дитині по інструменту

Представниця Міністерства освіти Німеччини Мехтхільд Вальсдорф та голова товариства «Волинські німці» Вальтер Манц, перебуваючи в Рівному, висловилися за те, щоб розвивати людські, культурні, історичні зв'язки. А почнуть із реалізації проекту, в рамках якого кожна дитина із малозабезпеченої сім'ї Рівненщини отримає музичний інструмент.

«У Німеччині існує проект «Кожній дитині по інструменту», який фінансує Міністерство освіти, і він дає дуже гарні результати. Ми хочемо поділитися з вами таким напрацюванням і допомогти втілити його в життя», — сказала представниця міністерства.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

Липень — місяць «Бризу–16»

Штаб ВМС Румунії повідомив про початок у понеділок багатонаціональних навчань «Бриз-16», які проводить НАТО разом із країнами, що входять до організації «Партнерство заради миру», в територіальних водах Болгарії та міжнародній зоні Чорного моря.

У навчаннях беруть участь екіпажі румунського фрегата «Регіна Марія», мінного загороджувача «Алескандру Ахенте» і ракетоносця «Лщунул». Крім них, взаємодіятимуть у морі з відбиття атак умовного противника 25 бойових і допоміжних кораблів і катерів Болгарії, Греції, Туреччини, Іспанії і Друга постійна група протимінних кораблів зі складу НАТО.

Навчання в цьому регіоні Чорного моря триватимуть до 17 липня. А з 18 липня вони переміstяться в північно-західну його частину й проходитимуть за участі ВМС України в Одеській і Миколаївській областях. Як повідомило Міністерство оборони України, тут разом із американськими моряками наші воїни відпрацьовуватимуть дії із забезпечення безпеки в кризовому регіоні.

Олександр ВЛАДИМИРОВ.

Стихія розгулялася у Китаї

Тайфун «Ніпартак», який загрозливо насунувся одразу на кілька країн Південно-Східної Азії, з дощами та буревіями пройшов північну частиною Тайваню, спричинив сильні опади на південних островах Японії.

Стражденний острів Кюсю, який уже потерпав цього року і від великих землетрусів і від великих злив, зсувів грунту і підтоплень, знову накрили дощі. За вихідні тут випала місячна норма опадів. Кілька поселень залишилося без електрики, розмило автомобільні дороги, між префектурами Кагошіма й Кумамото зупинився рух швидкісних потягів.

Але найбільшої шкоди «Ніпартак» завдав Китаю. Десять осіб загинуло і ще одинадцять пропали безвісти. Як повідомляє агентство «Сіньхуа», тайфун знищив кілька тисяч будівель, 230 тисяч мешканців десяти міст довелося евакуювати, постраждали понад півмільйона мешканців провінцій Фуцзянь і Цзянсу. Буревії та сильні зливи пошкодили 15,8 тис. га посівів. Вода затопила села й міські райони, постраждали дороги. У провінції Фуцзянь закрили п'ять аеропортів та скасували 400 рейсів. Зупинилися 341 високошвидкісний потяг та майже 5 тисяч автобусів. Із міста Фучжоу — центру провінції — перед приходом тайфуну евакуювали 428 тисяч мешканців. Прямі економічні збитки становлять понад 2,2 млрд. юанів, або близько 320 млн. доларів.

Цього літа стихії практично не залишають у спокої материковий Китай. Наприкінці червня 78 мешканців загинули внаслідок потужного торнадо, що також пронісся провінцією Цзянсу. Майже п'ятсот осіб дістали поранення. Масову евакуацію було оголошено у провінції Хунань — там паводок прорвав захисну дамбу в районі Хуажун, де мешкає понад 27 тисяч осіб.

У Сіньцзян-Уйгурському автономному районі рятівники вивезли 198 мешканців, які потрапили під зсув грунту. А перед цим від зсуву загинуло 35 мешканців одного із сіл. Дороги були завалені, і ще 60 мешканців мусили сім годин просуватися пішки чи на віслюках «козиними» стежками, аби добратися до сусіднього села.

Ніна ГРЕКОВА.

ПЛАНЕТА

Міністри торгівлі G20 — про «рушій» економіки

У Шанхаї упродовж двох днів засідали міністри торгівлі країн «Великої двадцятки» — зустріч відбувалася у рамках підготовки до саміту країн G20 у Китаї. Міністри обговорювали стратегію зростання світової торгівлі як важливого чинника розвитку світової економіки.

Як заявив головуючий на зустрічі міністр торгівлі КНР Гао Хучен, торгівля та інвестиції повинні стати важливим стимулом світового економічного зростання та розвитку, сприяти створенню робочих місць, підвищенню добробуту людей та інклюзивному розвитку економіки.

За підсумками ухвалено спільне комюніке, в якому йдеться про відкритість та інтеграцію у сфері торгівлі, зменшення торговельних витрат, скоординованість торговельної та інвестиційної політики в глобальному просторі, створення конкурентного ринку послуг, а також розвиток електронної торгівлі.

Важливим стало питання нарощування торгівлі в умовах зростання протекціонізму держав, створення організацій та блоків, спрямованих на забезпечення преференцій для власних товарів. За словами Гао Хучена, учасники зустрічі домовилися про заходи, що сприятимуть вільній торгівлі — без перешкод і торговельних бар'єрів.

Обговорювалася і необхідність зменшення надлишкових виробничих потужностей, зокрема, у сталеливарній та інших галузях промисловості. Міністри досягли консенсусу в тому, що всі країни «Великої двадцятки» повинні ратифікувати Угоду СОТ про спрощення процедур торгівлі уже до кінця цього року.

«З допомогою розробленої стратегії ми можемо домогтися значного сприяння відкритості та інтеграції у сфері торгівлі, зробити вагомий вклад у світове процвітання та розвиток», — йдеться у підсумковому комюніке зустрічі, яке оприлюднило агентство «Сіньхуа».

Нагадаємо, що на країни «Великої двадцятки» припадає 85% світової торгівлі.

Саміт G20 відбудеться 4—5 вересня у китайському місті Ханчжоу, його буде присвячено темі: «Будівництво інноваційної, здорової, взаємопов'язаної та інклюзивної світової економіки».

Ніна БАЛИКОВА.

Злодії пробили магістральний нафтопровід

Болгарські роми відомі своїми зухвалими крадіжками води, електрики, газу, мідних дротів і залізничних рейок. Як правило, це їм сходить із рук. Очевидно, безкарність призвела до набігу на магістральний нафтопровід Бургас-Софія, який проходить поблизу міста Септемврі.

На ділянці нафтопроводу біля автомагістралі «Тракія» невідомі пробили отвір і намагалися оперативно встановити кран на трубі. Швидко зробити це їм не вдалося, і з отвору вдарив 15-метровий гейзер нафти, який помітили водії, що проїжджали повз, і подали сигнал до аварійної служби.

На місце прибули поліцейські, пожежники й фахівці, яким удалося припинити витік нафти, що залила весь район у радіусі 50 метрів. Місце розливу було оточено значними силами поліції, оскільки навіть найменша іскра могла спричинити вибух і пожежу. Злодіям удалося швидко покинути місце злочину. Їх пошук ведуть оперативники, повідомила прес-служба МВС РБ.

Олександр БІЛИК.

ЧИГИРИН — перша столиця Української козацької держави, резиденція гетьманів Богдана Хмельницького, Івана Виговського, Юрія Хмельницького, Павла Тетері та Петра Дорошенка.Місто, ймовірно, виникло в першій половині XVI ст. і перебувало тоді в межах володіння Великого князівства Литовського. Після Люблінської унії 1569 р. переходить до Речі Посполитої.Чигирин упродовж багатьох років був центром українського державотворення. До столиці Гетьманщини приїздили посли Швеції, Семиградця, Молдови, Речі Посполитої, Московії, Туреччини, Кримського ханства, Ватикану, Венеції, Австрії. Тут влаштував свою резиденцію Київський митрополит Йосиф (Немирович–Тукальський), гарячий поборник самостійності України, який перебував на кафедрі з 1663 по 1675 рр. У 2009 році, коли відзначалася 360–та річниця Української козацької держави, в Чигирині урочисто відкрили історико–архітектурний комплекс «Резиденція Богдана Хмельницького».

З братами не воюють,

або Чому російсько–українські війни — не регіональний конфлікт, а прояв цивілізаційного протистояння*

«За державу у давніх кордонах»

Війни 1674 та 1676 рр.

Походи боярина Ромодановського в 1674 та 1676 рр. на гетьманську столицю Чигирин та облога міста вкотре принесли Україні розорення і загибель тисяч людей. В історії чергової російсько-української війни місто це мало не так стратегічне, як ідеологічне значення. У листі до стольника В. Тяпкіна лівобережний гетьман Іван Самойлович, який хоч і перебув під протекцією царя, але мріяв про свою незалежну державу «у давніх кордонах», писав: «Між тим як у нас в козацькому народі постійно одна думка і один намір і справа, хто володіє Києвом і Чигирином, тому повинен бути покірний весь малоросійський народ».

Об'єднанню Вітчизни, розділеною по Дніпру між Московією та Річчю Посполитою після Андрусівського перемир'я, присвятив своє життя і невтомний борець за незалежність та свободу України, державник гетьман Петро Дорошенко. Жорстоке протистояння з Варшавою змусило його в січні 1668 року заявити, що він згодиться на протекцію Москви, але в тому разі, якщо з Лівобережжя буде виведено всі царські залоги, повернуто козакам давні вольності та права, а Дорошенка визнають єдиним гетьманом «обох берегів».

— Московія ніколи не була зацікавлена в сильній Україні, тож не лише не погодилася на ці умови, а й постійно підживлювала розбрат серед козацької старшини, з метою послаблення гетьманської влади вручала булаву то одному ставленику, то іншому, підриваючи таким чином основи української державності, — зазначає **кандидат історичних наук Раїса Іванченко.**

За таких умов Петро Дорошенко змушений був шукати союзників в Османській імперії. У серпні 1668 р. він споряджає посольство до Стамбула, а в березні наступного року, після прибуття турецьких послів, проводить поблизу Корсуня розширену старшинську раду, на яку приїхали і представники Лівобережжя та Запоріжжя. Вона ухвалила прийняття турецької протекції та переобрала Дорошенка гетьманом обох берегів Дніпра.

Доктор історичних наук, професор Валерій Степанков зазначає: «Підготовлений П. Дорошенком проект договору з султаном передбачав: возз'єднання українських етнічних земель, обрання гетьмана довічно, звільнення населення України від сплати податків і данини, отримання Українською православною церквою автономії, заборону туркам і татарам будувати мечеті, неможливість укладення ханом і султаном договорів з Московією та Річчю Посполитою без відома українського гетьмана». У серпні того самого року турецький посол Алі-ага вручив П. Дорошенкові султанський диплом, булаву, бунчук і хоругву. Єдине обмеження, яке накладалося на Гетьманщину, виставляти військо на вимогу султана. Тож, на думку істориків, сама угода була великим успіхом Петра Дорошенка.

За посиленням влади гетьмана не могли спокійно спостерігати ні у Варшаві, ні у Москві. У 1671 р. Річ Посполита опановує Східне Поділля, куди наступного року вводить свої війська протектор Петра Дорошенка султан Мегмед IV, котрий заволодів Кам'янцем-Подільським та бере в облогу Львів. А в 1674 р. розпочинає війну проти України й Московія. На Правобережжя вступають війська білгородського воєводи Ромодановського та козаки Івана Самойловича, котрий теж захотів стати гетьманом «обох берегів».

— У ході воєнної кампанії правобережне військо зазнає болючих поразок, — наголошує **доктор історичних наук Віктор Брехуненко,** — невдачею закінчилася оборона Черкас, під Лисянкою програв бій брат гетьмана Андрій Дорошенко. Це спричинило ефект доміно, переможцям почали здаватися інші українські міста.

Із великими силами Ромодановський разом із Самойловичем підійшли до древнього Чигирина, де з кількома тисячами козаків перебував Дорошенко — йому забракло сил дати бій у відкритому полі.

— Два тижні загарбники бомбардували місто, що героїчно оборонялося, — каже Раїса Іванченко. — Та коли Ромодановський почув, що на Брацлавщині з'явилися турецькі війська, замість того, щоб вступити з ними в бій, поспіхом втік на Лівобережжя.

«Не ходили б ми в кормизі та під москалями»

Військово-політичний союз гетьмана Петра Дорошенка з Портою, з допомогою якого він сподівався нівелювати умови Андрусівського миру, подолати зазіхання Речі Посполитої на українські землі та об'єднати Правобережжя і Лівобережжя в одну козацьку державу, не дав очікуваного результату. Союзники, як і інші сусідні країни, переслідували свої інтереси, намагаючись не лише захопити нові українські території, а й грабували та спустошували гетьманські міста і села. Розчарувавшись у турецькій протекції, Петро Дорошенко не мав ресурсів протистояти ні Яну Собеському, новому польському королеві, який після відходу з України татар і османів, зайняв Рашків, Бар, Могилів, Брацлав, ні навалі Порти 1775 року. Тоді турки остаточно доруйнували Брацлавщину, а татари розпочали переговори з поляками, не допускаючи до них представників законного гетьмана.

Резиденція Богдана Хмельницького, що біля підніжжя Замкової гори в Чигирині, відновлена за письмовими згадками очевидців.

— У надзвичайно складний час, коли в Дорошенка не залишилося ні союзників, ні боєздатного війська, московський уряд пропонує йому віддати булаву, прийти на Лівобережжя та скласти присягу Самойловичу і командувачу царських збройних сил в Україні Ромодановському, — зазначає Раїса Іванченко. — Після відмови це зробити новий цар Федір Олексійович звелів іти на Дорошенка новим походом. У вересні 1676 року під Чигирином знову з'явилося 30-тисячне московсько-козацьке військо. Після короткого бою захисники гетьманської столиці капітулювали.

— Про те, якого великого значення надавали в Москві захопленню Чигирина та відстороненню від влади Петра Дорошенка, свідчить той факт, що забрані силою у гетьмана клейноди виставили на огляд на Красній площі як символ перемоги над тим, хто твердо стояв на шляху московської експансії в Україні, — наголошує доктор історичних наук, автор книги «Братня навала» Віктор Брехуненко.

Як кажуть у народі, біда не сама ходить, а з дітками. За два роки на Правобережжі розпочинається перший етап так званого «великого згону» — Іван Самойлович, аби не залишати «князю Малої Русі-України» Юрію Хмельницькому ніяких ресурсів, вирішив знищити тут усі фортеці, а їх мешканців розселити на Лівобережжя та Слобожанщині. Тогочасні «беркути» — спецзагін полковника Лисенка — приступають до операції з переселення людей та знищення сіл і містечок. Наступного року в ній бере участь син гетьмана Семен з окремими сотнями козацьких полків та загін російського воєводи Неплюєва. Вони займають Ржищів, Канів, Корсунь. «Жителі цих міст разом із населенням Черкас, Жаботина, Мошнів, Драбовки були «на сю сторону» зігнані, а села і містечка в тій стороні всі без останку спалені», — пише в одній із своїх наукових статей **відомий історик Тарас Чухліб.**

Івана Самойловича, незважаючи на усі догоджання Московії, яку в розмовах із старшиною все рівно називав дурною, та намагання балансувати між інтересами власної і сусідньої держави (попри все, гетьман постійно і твердо обстоював ідею соборності етнічних українських земель, багато зробив для розвитку власних збройних сил), чекала тяжка доля — після невдалого україно-московського походу на Крим 1687 р. він був звинувачений у «зраді царя», заарештований і разом із сином Яковом відправлений у Сибір, де й помер. Іншого сина Григорія було страчено в Севську, все родинне майно конфісковано на користь государя.

У засланні, у московській чужині, скінчив своє життя і Петро Дорошенко, якого цар, протримавши в столиці п'ять років, поселив у невеликому селі Ярополче, за 15 км від Волоколамська. В Гетьманщину не відпускав, начебто тримав «для консультацій з питань татар і турків», а насправді боявся його високого авторитету серед народу, який складав про гетьмана пісні:

«Згинув марне Дорошенко,
в Московії тліє,
Його ж слава гетьманська
ніколи не згине!
Коли б славний Дорошенко
був тепер між нами,
Не ходили б ми в кормизі
та під москалями».

Петро Дорошенко скінчив своє буремне життя 9 листопада 1698 року і був похований на цвинтарі сільської церкви св. Параскеви. В книзі М. Аркаса «Історія України-Русі» (СПб., 1908) є зображення каплички на могилі українського державника. У 1848 р., до 150-річчя смерті гетьмана, його праправнучка Наталія Гончарова, дружина О. Пушкіна, встановила своєму предкові пам'ятник. Але в 1953-му, через аварійний стан, надмогильна споруда за рішенням сільської ради була демонтована.

Світлана ЧОРНА.
Фото автора.

Батурин. Пам'ятник «Гетьмани. Молитва за Україну» — композиція, яка включає постаті п'яти українських гетьманів: Дем'яна Многогрішного, Івана Самойловича, Івана Мазепи, Пилипа Орлика та Кирила Розумовського.

ОКРЕМА ДУМКА

Наш народ зазнавав величезних втрат не лише під час своїх визвольних війн, а й у ході чужих, які вела Москва: у Північній, російсько-турецьких, з Персією та Францією. Політику нещадного використання людських ресурсів України ***київський історик і політолог Роман МАТУЗКО*** називає прихованим геноцидом нації. Будучи сателітом Московського царства, Гетьманщина під час Північної війни (1700—1721) постачала для армії Петра I живу силу, фураж, амуніцію і продовольство. Перші козацькі полки в зону бойових дій, у Прибалтику, було відправлено із загоном наказного гетьмана Івана Обидовського, що налічував 7200 чоловік, тільки-но почалася війна із Швецією — у 1700 році. До речі, Обидовський, якого Іван Мазепа бачив своїм наступником, на тій війні й загинув. «Малоросійський корпус» брав участь у багатьох сутичках, зупинив переслідування армії Петра Карлом XII, виконував завдання диверсійного плану та ходив у шведські тили. З того часу козацькі полки, відстоюючи інтереси царя, постійно воюють на території Московії, Прибалтики, Речі Посполитої. До того ж їх використовують як дешеву робочу силу під час будівництва каналів, доріг, фортець, різних укріплень і нової північної столиці.

Прагнучи вибороти панівне становище в Прикаспійському регіоні, наприкінці 1721 р. Петро I готується до війни з Персією. Він перекидає з Прибалтики на Волгу піхоту й кавалерію, а наступного року збирає так званий «Низовий корпус», який мав випередити противника у захопленні Баку і Дербента. Для участі в поході гетьман (не з власної волі) виставляє загін чисельністю 10 тисяч козаків під командуванням миргородського полковника Данила Апостола. Активну участь полтавчани, чернігівці, кияни беруть і в перських походах царя 1723—1725 рр.

— Окремо слід сказати про російсько-турецькі війни — лише за період з 1787 по 1791 рік на український етнічній території з українців створено дві «русские армии», — каже Роман Матузко. — Одна під назвою «Українська» (37 тисяч) інша — «Катеринославська» (82 тисячі). Слід зазначити, що з українців був сформований і особовий склад «русского» Чорноморського флоту.

У всіх великих битвах на боці російської армії виступали козаки і відзначилися у боях під Хаджибеєм, Акерманом. Скажімо, в штурмі Ізмаїла брали участь Київський, Глухівський, Ніжинський, Новгород-Сіверський полки та інші українські військові загони. В 1788 р. чорноморська козацька флотилія розгромила загін турецьких військових кораблів у Дніпровському лимані. Про те, як тоді воювали українці (шкода, що часто не за свої інтереси), свідчить історія легендарного матроса, учасника Кримської війни Петра Кішки. За мужність і сміливість виходець із вінницького села Ометинці, який під час облоги міста служив на батареї, ходив у розвідку, був двічі поранений, відзначений Георгіївським хрестом, медаллю за захист Севастополя. Його образ виведений у багатьох книгах, присвячених тим подіям. Перший пам'ятник в імперії, відкритий рядовому, встановлений саме нашому землякові, котрого як російські, так і радянські історики називали «русским моряком».

Під час війни з турками 1806—1812 рр. Чернігівська, Харківська, Полтавська, Київська, Херсонська, Катеринославська губернія повинні були направити у російське військо по кілька тисяч чоловік. На потреби армії з Лівобережної України було ревізовано 6 тисяч возів, 14 тисяч волів, понад 1 тисячу коней у супровід 4 тисяч селян-погоничів.

— Імперські історики замовчують ці факти і приписують усі перемоги, у тому числі й над Наполеоном, виключно «непобедимой русской армии». Як і перемогу над нацистами у Другій світовій війні, — продовжує розмову Роман Матузко. — Та звернімося до статистичних даних. Вони свідчать, що в період з 1794 по 1815 роки (закінчення війни з французами) на території Харківської, Полтавської, Чернігівської губерній практично не було зростання чоловічого населення. Якщо точніше, то в 1794 р. кількість чоловіків тут становила 1 млн. 688 тис., а в 1815-му — лише на 11 тисяч більше. Зростання — 523 особи на рік. Те саме спостерігається у Київській, Волинській, Подільській губерніях, де за 20 років кількість чоловічого населення збільшилася усього на 29 тисяч

— Ці регіони не були під ударом Наполеона, — продовжує історик, — але втратили населення. Водночас у Московському промисловому районі (Московська, Тверська, Ярославська, Костромська, Вологодська губернії) спостерігається збільшення чоловічого населення на 114 тисяч. Це означає лише одне — у імперських війнах гинули десятками тисяч українські рекрути, а Москва весь час кричить про «побєду русского оружія».

* ПРОДОВЖЕННЯ. ПОЧАТОК У «ГОЛОСІ УКРАЇНИ» ЗА 18, 25 ТРАВНЯ, 1, 8, 15 ЧЕРВНЯ, 6 ЛИПНЯ 2016 Р.

СПОРТ

Екіпірували за рахунок фірми

Члени олімпійської збірної України взяли участь у презентації форми, у якій вони виступатимуть на майбутніх Олімпійських іграх у Ріо.

Було представлено парадні й тренувальні комплекти екіпірувань, які для команди пошила компанія Peak. Також було показано щоденну форму, яку спортсмени, згідно з контрактом з виробником,носитимуть в Олімпійському селищі, а також на церемоніях відкриття, закриття Ігор, церемоніях нагородження.

Держава та Національний олімпійський комітет не витрачалися на цю форму. Компанія-виробник сама надала екіпірування, а також матеріальну допомогу нашій олімпійській команді.

На знімку: під час презентації.

Фото НОК України.

Чемпіонат УПЛ стартує 22 липня

Футбол. Дирекція української Прем'єр-ліги затвердила дати проведення і час початку матчів 1-го туру нового чемпіонату України.

22 липня (п'ятниця). 19:00. «Шахтар» (Донецьк) — «Зірка» (Кіровоград).

23 липня (субота). 17:00. «Сталь» (Кам'янське) — «Карпати» (Львів). 19:30. «Динамо» (Київ) — «Олександрія». 19:30. «Ворскла» (Полтава) — «Чорноморець» (Одеса).

24 липня (неділя). 19:30. «Зоря» (Луганськ) — «Олімпік» (Донецьк). 19:30. «Дніпро» — «Волинь» (Луцьк).

Як розігруватимуть Кубок

Прем'єр-ліга (ПЛ) опублікувала Регламент змагань-2016/17, затверджений виконкомом ФФУ, у якому повідомляється про формат розіграшу Кубка України.

До участі в розіграші допускаються команди ПЛ, ПФЛ (першої та другої ліг), володар Кубка України серед аматорських команд. Кожен клуб може бути представлено лише однією командою.

Починаючи з 1/16 фіналу (попереднього етапу), до змагання долучаються шість команд клубів ПЛ, які згідно з рейтингом станом на початок сезону посідали місця з сьомого по дванадцяте. Це «Зірка», «Волинь», «Чорноморець», «Олімпік», «Сталь» та «Карпати».

З 1/8 фіналу до змагання долучаються шість команд клубів ПЛ, які згідно з рейтингом станом на початок сезону посідали місця з першого по шосте: «Олександрія», «Ворскла», «Зоря», «Дніпро», «Шахтар» та «Динамо».

Уже відбулося жеребкування першого етапу. Боротьбу розпочнуть клуби ПФЛ та два аматорські колективи. Матчі відбудуться вже 20 липня.

Підготовка триває

Наші лідери — «Шахтар» і «Динамо» — вже повернулися в Україну, провівши підготовчі збори за кордоном. Тепер працюватимуть удома. А вже в неділю в Одесі на стадіоні «Чорноморець» вони проведуть поєдинок за Суперкубок.

А тим часом, інші клуби Прем'єр-ліги проводять підготовку до нового сезону, грають контрольні матчі. Зокрема, дніпровський «Дніпро» на зборах у Нідерландах обіграв команду місцевого четвертого дивізіону.

«Дніпро» (Україна) — «Амстельвеен» (Нідерланди). 3:0. Голи: Вакулко, Баланюк, Близніченко.

«Дніпро»: перший тайм — Шеліхов, Лучкевич, Сваток, Чеберячко, Польовий, Кравченко, Когут, Вакулко, Кочергін, Луньов, Баланюк; другий тайм — Кучер, Нагієв, Лопиренок, Ларін, Палюх, Чеберко, Політило, Назаренко, Назарін, Близніченко, Кірєєв.

Протягом останніх місяців дніпровський клуб через невизначене становище (стояло питання про припинення існування) залишила велика група вітчизняних і зарубіжних виконавців. От і днями з колективу пішов 26-річний правий оборонець Іван Томечак. Він повертається додому і продовжить кар'єру в чемпіонаті Хорватії.

Томечак домовився про перехід до загребського «Динамо». Футболіст перейшов до «Дніпра» з хорватської команди «Рієка» на початку вересня 2015 року. Він, до речі, є вихованцем академії загребського «Динамо».

***

Під кінець збору в Словенії «Олександрія» зіграла з румунським клубом «Віїторул» — 1:1. **Голи**: Шендрик, 90+1 — Янко, 64.

Нагороди і кругленька сума

Окрім золотих медалей і Кубка Анрі Делоне, чемпіон Європи-2016 збірна Португалії (у фіналі вона перемогла французів — 1:0) заробила ще й 25,5 мільйона євро, **повідомляє прес-служба УЄФА.**

Союз перед стартом турніру створив призовий фонд у розмірі 301 мільйона євро для футбольних федерацій 24 країн, котрі брали участь у чемпіонаті Європи. Всі команди-учасниці автоматично заробили по 8 мільйонів євро. Крім того, успішна гра на груповому етапі оцінювалася так: мільйон виплачувався за перемогу, 500 тисяч — за нічию.

З кожною новою стадією турніру виплати збільшувалися. У підсумку переможцеві — збірній Португалії — дісталося 25,5 мільйона призових.

Визначили найкращих

Авторитетні фахівці (Алекс Фергюсон, Ален Жиресс, Девід Мойєс, Томас Шааф, Саво Мілошевич, Міксу Паателайнен, Гарет Саутгейт та інші) назвали символічну збірну Євро-2016:

Патрісіу (Португалія), Кімміг (Німеччина), Боатенг (Німеччина), Пепе (Португалія), Геррейру (Португалія), Аллен (Вельс), Кроос (Німеччина), Пайє (Франція), Рамсей (Вельс), Роналду (Португалія).

Головне — концентрація

Бокс. Екс-чемпіон світу в суперважкій вазі українець Володимир Кличко (64-4, 54 КО) допускає, що травма британця Тайсона Ф'юрі (25-0, 18 КО) не була випадковістю. Слова українця наводить Boxing Scene:

«Щойно дату реваншу буде визначено остаточно, ми з командою сядемо й розплануємо підготовку, щоб почати з того моменту, де я закінчив, і підійти в оптимальній формі до бою.

Могла бути інша причина перенесення бою? Можливо, його мета — збити мене з ритму? Не має значення! Треба перевести подих, перейматися чимсь іншим, щоб потім знову повністю сконцентруватися на своєму завданні з такими самими зусиллями й відданістю, як і колись».

Нагадаємо, бій Ф'юрі — Кличко було заплановано на 9 липня. Але через травму британця його перенесено орієнтовно на 29 жовтня.

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, переважно без опадів, лише на крайньому заході можливі грозові дощі. Вітер південний, 5—10 м/с. Температура повітря вночі 17—22 вище нуля, на узбережжі морів до 25 градусів тепла. Вдень 29—34, на півдні та сході 35—37 градусів зі знаком плюс.

ЦЬОГО ДНЯ, 13 ЛИПНЯ

1920. В Україні засновано Товариство Червоного Хреста. **1925.** Народилася Раїса Сергієнко — українська оперна співачка (лірико-драматичне сопрано). Народна артистка СРСР (1973). **1930.** У Монтевідео (Уругвай) відбулося відкриття першого чемпіонату світу з футболу. **1985.** На змаганнях у Парижі український легкоатлет Сергій Бубка першим у світі подолав у стрибках із жердиною висоту 6 метрів. **2014.** Загинув під час антитерористичної операції поблизу села Калинове Донецької області Андрій Моругий — український підприємець-аграрій та військовик. Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

ЛИСТ СОЛДАТУ

Добре серце має битися довго–довго

Перша година ночі... Знам'янка. Залізничний вокзал. Я, моя знайома і двоє п'ятирічних малюків, яких підняли з ліжечок,

але не розбудили. Людно. Вільних місць у залі очікування немає. Навкруги хлопці в формі, які сплять як доведеться, майже один на одному. До потяга нам залишилося чекати хвилин 15, тож ми просто стоїмо й розмовляємо. За цей час сонні солдати з розкуйовдженим волоссям тричі запропонували нам місця. Ми скромно відмовляли, бо: «Вже йдемо на потяг».

А потім підійшов солдат і вручив малим пакетик рожевих цукерок і трохи розточеного печива. Я чомусь розгубилася, почала відмовляти: «Заберіть собі, малий такого не їсть». А хлопець просто поклав пакетики на мою сумку й пішов...

Мій синок Семен швидко заховав солодощі до свого рюкзачка й тихо сказав: «Мамо, це ж від солдата. Він же Україну нашу охороняє. Я не буду їх їсти. Я їх на пам'ять заберу». Німа сцена посеред нічного вокзалу...

...Інколи потрібні слова приходять пізно. Не тоді, коли потрібно. Я не знаю тебе, солдате. Але, може, якось мої слова дійдуть до тебе, бо планета кругла. Дякую тобі за ті печиво та цукерки. Вони знадобилися б тобі, коли сумно, коли хочеться додому, коли скучив за сім'єю, коли важко, коли не спиться від війни... Може, вони б тобі нагадали про твій рідний край, додали сил... Бережи себе. Повертайся додому живим і неушкодженим. Добре серце має битися довго-довго! Чув?!

Олена СЕМКО.

Кіровоградська область.

P.S. А печиво ми все-таки з'їли. Смачне було...

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Мешканці згуртувалися в любові до своєї вулиці

РАЗОМ

Недаремно кажуть, що дуже важливо мати гарних сусідів. Мешканцям вулиці Поштової, що у центрі Рівного, в цьому плані дуже щастить: їх згуртувала любов до своєї вулиці, до її історії. Тож три роки тому їм спало на думку щороку проводити свято своєї вулиці, на яке приходити сім'ями. І цій традиції вони не зраджують.

Щоб цьогорічне свято однієї з найстаріших вулиць Рівного було цікавим, доклали зусиль усі мешканці Поштової. Одні представили на огляд громадськості колекції світлин про історію вулиці, інші — речі початку XX століття, сучасні, виготовлені власноруч вироби, колекції книг. Дехто забавляв сусідів та гостей свята ретромузикою, сценками з вистав Рівненського театру, спортивними виступами, дехто частував запашним чаєм та кавою...

Завітав на свято і міський голова Рівного Володимир Хомко. Він повідомив, що невдовзі вся вулиця Поштова офіційно стане пішохідною, оскільки за це висловилися під час опитування її мешканці. Тому міський голова дав відповідні доручення готувати проект капітального ремонту вулиці Поштової. «Ми підберемо красиву бруківку, продумаємо кольорову гамму і зробимо усе під старовину», — пообіцяв Володимир Хомко.

Тим часом і гостям свята — мешканцям інших вулиць Рівного — цього дня було цікаво дізнатися про історію Поштової. Вона вже п'ять разів змінювала свою назву. Загалом назва вулиці Поштової пов'язана з приміщенням старої пошти, яка тут розташовувалася. На початку XX століття вулиця мала назву Завулок Поштовий, у 1920—1930 роках — Новий Світ, Поштова, під час німецької окупації — Сальського, Поліційна, у 1950—1980 роках — Олеко Дундича. Стару назву їй було повернуто в роки становлення незалежної України. «Новий світ» — так називався кінотеатр, який потім віддав свою сцену Рівненському театру. Один з кращих ресторанів «Ровенчанка» теж розташовувався на цій затишній вулиці. Німці під час окупації в ньому розмістили офіцерське казино. На цій вулиці у кінці 20-х років XX століття збудували власні будинки і приймали хворих відомі лікарі Виноградов і Сегал. А стоматполіклініка була раніше лічсанупромом. Мешкали на цій вулиці в повоєнний час відомий вчитель і поет Іван Куліш, письменник і журналіст Лаврентій Кравцов... Рівненські старожили залишили багато цікавих спогадів про вулицю Поштову та її мешканців.

Олександр ДЖИГИРЕЙ, Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

На знімках: моменти свята вулиці Поштової у Рівному.

Фото Олександра ДЖИГИРЕЯ.

Чому б не організувати конкурс нашої пісні?

ЧИТАЧ ПРОПОНУЄ

Щороку вболіваю за учасників музичного шоу «Голос країни». Це чудовий проект! Його варто продовжувати. А ще було б краще, якби організатори обміркували і змінили його на конкурс української пісні. Бо, як на мене, то на «Голосі країни» наших рідних пісень звучало не так уже й багато. Російськота англомовні пісні становили більшість.

Я вважаю, що в незалежній Україні повинна домінувати українська пісня. Ми маємо багату спадщину чудових пісень. Також слід зробити ставку на заохочення створення нових українських пісень. Наша земля багата на таланти, а якщо їх заохотити і підтримати матеріально, то матимемо нових композиторів і солістів.

Саме запроваджений у державі щорічний конкурс україномовної пісні сприятиме народженню видатних композиторів, виконавців, поетів.

Недаремно українську мову вважають солов'їною, співучою. Це потрібно підтверджувати новими гарними і змістовними піснями.

Євгеній ПЛАКСІЙ.

Маньківка
Бершадського району
Вінницької області.

ФОТО З КОНВЕРТА

Зустріч.

Фото Сергія КАСІМОВА.

Первомайськ Миколаївської області.

Листи читала Оксана КАЛУГІНА

Над номером працювали: Сергій ДЕМСЬКИЙ, Алла ДОДАТКО, Юлія ПОТАПЕНКО.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО**, Анатолій **ГОРЛОВ**, Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА**, Іван **ІЛЛЯШ**, Світлана **ПИСАРЕНКО**, Віталій **СУДДЯ**.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓡ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2016 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 20 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 16 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 50 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 60000.

Друк:
ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15
www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 48645

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua

